

ΚΕΚΡΟΥ

Σύγγραμμα Περιοδικόν

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

Ἔως ἂν διδαχθῶσι πολλοὶ καὶ πληθυνθῇ ἡ γνώσις.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.

Δ. Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ.— ΒΑΣ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.— ΔΧ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΤΟΣ Β'. — Φυλλάδιον 3^{ον} Μαρτίου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

Χειρόγραφα ανέκδοτα.— Ἡροδότου τὰ Αἰγυπτιακά. — Γενικαὶ Συνελεύσεις τοῦ Συλλόγου ἢ ΕΝΟΤΗΣ τῶν 13 καὶ 20 Φεβρουαρίου 1877.— Πρακτικὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου.— Μνημόσυνον Β. Πρίφτη.— Περὶ καταλλήλου διαίτης τῶν ἐν Αἰγύπτῳ παροικούντων ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Ἄν. Γούδα.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΥΡΜΟΥΖΗ

1877.

ΚΕΚΡΟΣ

Ὁ ΚΕΚΡΟΣ παρέχεται δωρεάν πρὸς πάντα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, τακτικά, ἐπίτιμα καὶ ἀντεπιστέλλοντα, καὶ πρὸς πάντας τοὺς συνδρομητὰς τοῦ Συλλόγου, τοὺς καταβάλλοντας 15 τοῦλάχιστον φράγκα ετησίως.

Διὰ πάντας τοὺς ἄλλους ἢ ἐτησία συνδρομή τοῦ «Κέκρος» ὄριστα εἰς φράγκα 12 προπληρωτέα.

Ἡ ΕΜΟΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου ἢ πρὸς οἰονδήποτε δωρεάν ἀποστολή τοῦ περιοδικοῦ.

Ὁ ΚΕΚΡΟΣ ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶσαν ἐφημερίδα ἢ περιοδικόν. Τὰ μετ' αὐτοῦ ἀνταλλασσόμενα φύλλα, χρησιμεύοντα διὰ τὸ Ἀναγνωστήριον τοῦ Συλλόγου, δεόν ν' ἀπευθύνονται :

A la Société Littéraire Hellénique «L'Union» CAIRE.

ΕΠΙΜΕΛΕΤΑΙ
ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΑΠΟ ΤΟ 1907

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

Εἰς τὸ παρὸν ἐξώφυλλον τοῦ ὀ ΚΕΚΡΟΥ θέλει ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν παντὸς οἰουδήποτε νεοφανοῦς βιβλίου, οὗ ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ παρὰ τοῦ Ἐκδότου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Σύλλογον «Η ΕΝΟΤΗΣ.»

ΚΕΚΡΟΥ

Σύγγραμμα περιοδικὸν τοῦ ἐν Καίρῳ Ἑλληνικοῦ Συλλόγου.

Ὁ Α' αὐτοῦ τόμος, ἐκ 284 σελίδων συνιστάμενος καὶ εἰς βιβλίον συνεδραμμένος, τιμᾶται φράγκα 10 προπληρωτέα. Εὐρίσκεται δ' ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Συλλόγου καὶ παρὰ τοῖς κατὰ τόπους ἐπιμεληταῖς.

ΟΜΗΡΟΣ

Περιοδικὸν τοῦ ἐν Σμύρνῃ ὀμωνύμου Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου

Οἱ 4 αὐτοῦ προεκδεδόμενοι τόμοι πωλοῦνται ἀντὶ φρ. 15 ἕκαστος ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἡ ἔτησία συνδρομὴ αὐτοῦ φρ. 15 ἐν Αἰγύπτῳ, προπληρωτέα.

Ἐπιστατεῖ δ' ἐν Καίρῳ καὶ τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ ὁ Ἑλληνικὸς Σύλλογος «ΕΝΟΤΗΣ.»

ΝΕΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἀπαξ τοῦ μηνὸς ἐν Ἀθήναις

Περιλαμβάνει ὕλην ἀποκλειστικῶς ἑλληνικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Συνδρομὴ ἔτησία φρ. 10 προπληρωτέα.

Ἐπιστατατεῖ ὁ ἐν Καίρῳ Σύλλογος ΕΝΟΤΗΣ καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Αἰγύπτου ἐπιμεληταὶ τοῦ «Κέκροπος».

ΕΠΙΜΕΛΟΥΝΤΑΙ

τῶν συμφερόντων τοῦ τε Συλλόγου καὶ τοῦ Κέκροπος

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ Κ. Στ. Ν. Κορέμης. » Βένχα » Ἀλέξ. Καμπάνης. » Βίσκετ-ἔλ-Σάβ » Π. Ἡσαΐας. » Γκίρικι » Ἀγ. Κόνδης. » Ζαχίζικίω » Γ. Φ. Φιλιππίδης ἰατρ. » Ζίστα » Θ. Ἀσημακίδης. » Ἰσμαίλια » . » Ἴσνα » Γ. Μυνητόπουλος. » Κάρρ-ἔλ-Δαβάρ » Ἀλκ. Ἰερωνυμίδης. » Κάρρ-ἔλ-Ζαχιάτ » Ν. Καζούλης. » Κόννα » Δ. Σαββίδης.	» Μανσούρα ὁ Κ. Α. Κροκίδας. » Μέλεβι » Ι. Καλουτάς. » Μινούφ » Μ. Σιντσάκ. » Πόρτ-Σαΐδ » » Σαμανούτ » » Σαμπίν-ἔλ-Κομ » » Σιούτ » Ι. Ἀντωνόπουλος. » Σουεζ » Δ. Ματσάκης. » Τάντζα » Ἀθ. Ταμπανόπουλος. » Τάχτα » Σάβ. Τιβέριος. » Φαχιούμ » Ἀντ. Ζ. Καμπάνης.
--	--

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ.

Ἐν Κύπρῳ τὸ ἐν Λεμεσῶ Ἀναγνωστήριον Ἰ. » Σύμφων ὁ Σύλλογος Ὁμηρος. [ἰσότης. » Ἀθήνη » Ὁμόδοια. » Ἀθήναις ὁ Κ. Στ. Δέγλερς, ἰατρός.	» Παιραισι ὁ Κ. Η. Βράτιμος, φαρμακοπ. » Σύρω » Ν. Χαροτουλάρης. » Τεργεστή » Ἀρ. Καρακάλης. » Μασσαλία » Ἀντ. Γ. Βασιλειάδης.
---	---

ΣΗΜ. — Πάντες οἱ ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον ἐπιμεληταὶ τῶν συμφερόντων τοῦ Συλλόγου εἰσὶν ἐπιπεφορτισμένοι μετὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τῶν τοῦ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν ἐν Γαλλίᾳ Ἑλληνικῶν σπουδῶν Συλλόγου.

Κ Ε Κ Ρ Ο Ψ

ΕΥΡΥΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η Ε Ν Ο Τ Η Σ

ΕΤΟΣ Β'.

15 Μαρτίου 1877.

ΦΥΛΛ. Γ'.

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ε'.

Ο ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ.

Ούτως ἐκρίναμεν εὐλογον νὰ ἐπιγράψωμεν τὸ παρὸν χειρόγραφον, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Ἐν τῷ ζ' τόμῳ (1873) τῆς ἐπετηρίδος τοῦ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐμφύχῳσιν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ Συλλόγου ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Κ. Αἰμ. Λεγράνδου τὸ κείμενον ποιήματος εἰς δεκαπεντασυλλάβους, καὶ ἐκ 49 παραγράφων συγκειμένου, ὧν ἐκάστη, ἀρχομένη διὰ περιγραφῆς ἀτεχνουῦς καὶ παραδοξολόγου ἐνίοτε, ζῶου τινός, λήγει εἰς ἀναγωγὴν τινα, ἥτοι εἰς ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀνθρώπου διὰ μεταφορᾶς τῶν ἰδιοτήτων ἐκάστου ζῶου εἰς πράξεις ἀνθρωπίνους. Ἐπιγράφεται δὲ τὸ ποίημα «Ἐκ τοῦ Φυσιολόγου, περὶ φύσεως καὶ εἰδους ζῶων καὶ ἐργειῶν καὶ ἡ ἀναγωγὴ τῶν ἀνθρώπων ὡς...» Τῆς ἐκδόσεως παύτης τοῦ Κ. Λεγράνδου προέταξεν ὁ Κ. Κάρ. Γιδέλως κριτικὴν τινα πραγματείαν μετὰ συνοπτικῆς ἀναλύ-

σεως τοῦ ποιήματος. Συνάγεται δ' ἐκ ταύτης, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ἔργον δὲν εἶναι ποίημα καθ' αὐτὸ καὶ ἀρχηγόνως, ἀλλὰ στιχοῦργησις ὑπὸ τινος μεταγενεστέρου τοιαύτης τινός πραγματείας, εἰς τὸ πεζὸν ἀρχαιοθεν γεγραμμένης, καὶ ἀποδιδομένης καθ' ὁμοίον τι πεζὸν ἔργον, ἐκδοθὲν ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦτου Πεταβίου ἐν τῷ β' τόμῳ τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης ἐκδόσεως τῶν ἀπάντων τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου (1), καὶ κατὰ χειρόγραφον, ἀναγγελθὲν ἄλλοτε (1816) ὑπὸ τῶν ἡμετέρων Μουστοξίδου καὶ Δ. Σχινᾶ, καὶ ἀποκείμενον ἐν τῇ ἐν Ἐνεσίᾳ βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἀποδιδομένης, λέγομεν, εἰς τὸν Ἁγίον Ἐπιφάνιον, Ἐπίσκοπον τῆς ἐν Κύπρῳ Κωνσταντείας. Τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ἀπόγραφα ἐν ἄλλαις τῆς Ἑσπερίας βιβλιοθήκαις, ὧν δύο μὲν ἐν Παρισίοις (2), καὶ τρίτον ἄλλο ἐν Βιέννῃ

(1) Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἐπιφανίου, Ἐπισκόπου Κωνσταντείας Κύπρου, εἰς τὸν φυσιολόγον τὸν διεληθόντα περὶ τῆς ἐκάστου γένους φύσεως τῶν θηρίων καὶ τῶν πτηνῶν. T. II, Parisiis 1852. Latine vertit P. P. Petavius, S. J.

(2) Manuscrits grecs de la Bibliothèque Nationale de Paris, Nos 390 et 929.

(3), υπάρχουν δὲ καὶ μεταφράσεις αὐτοῦ λατινικαί, καὶ διασκευαὶ ἔτι εἰς ἄλλας γλώσσας (καλούμεναι Bestiaires) πλὴν πάντα ταῦτα, ἀπόγραφα, καὶ μεταφράσεις, καὶ διασκευαὶ, παρέχουσιν ἀνομοιότητος μὲν σημαντικὰς περὶ τὴν διάταξιν τῶν κεφαλαίων καὶ περὶ τὴν τῶν ζώων περιγραφὴν, ἑλλείψεις δὲ ἢ πλεονασμούς ἰδεῖν, περιόδων καὶ κεφαλαίων ἑλοκλήρων ὥστε μέχρι τούτου ἔτι υποτίθεται, ὅτι οὐδὲν αὐτῶν εἶναι πλήρες καὶ δυνάμενον νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ ἄρτιον τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου ἔργον.

Καὶ ὅτι μὲν τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου οὐδεὶς ὑπάρχει νῦν ὁ ἀμφιβάλλων. Ἀλλὰ τίς ὁ συγγραφεὺς τοῦ Φυσιολόγου, ἐξ οὗ ὁ Ἁγιος Ἐπιφάνιος ἤρηνισατο τὰς περὶ τῶν διαφόρων ζώων ἱστορίας, καὶ ἠρμηνεύσεν ἐκάστω αὐτὰς οὕτως, ὥστε ἀνήγαγε τοὺς φυσικοὺς τῶν ζώων χαρακτηρισ εἰς ἀξιώματα ἠθικῆς καὶ χριστιανικῆς διδασκαλίας; ἄδηλον ὑπέθεσάν τινες ὡς τοιοῦτον τὸν Σολομῶντα, ἄλλοι δὲ τὸν Ἀριστοτέλη, ἀλλ' οὐδέτερος τούτων, καθ' ἡμᾶς, δύνανται νὰ ἦ ὁ συγγραφεὺς τοῦ Φυσιολόγου, διὰ λόγους, οὓς παραλείπομεν. Ὅπως δὴποτε ὁ Ἁγιος Ἐπιφάνιος διὰ τοῦ ἔργου αὐτοῦ περιέσωσεν ἡμῖν τεμάχια ἀρχαίου φυσικῆς ἱστορίας συγγραφέως, ἀγνώστου καὶ ἀπολεσθέντος.

Τὸ ἡμέτερον χειρόγραφον, περιλαμβάνον ἱστορίας ποικίλων ζώων πολλῶν πλείονας τῶν ἐν τοῖς διαφόροις ἀντιγράφοις τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου ἀπαντωμένων, πολλῶ ἑκτενέστερον ἑκτεθειμένας, καὶ μὴ συνουσιωμένας ὑπὸ ἠθικῶν ἀναγωγῶν, εἶνε πιθανώτατα μετάφρασις τις εἰς τὸ νεώτερον ἑλληνικὸν ἰδίωμα τοῦ πρωτοτύπου ἔργου τοῦ Φυσιολόγου, ἐξ οὗ ὁ Ἁγιος Ἐπιφάνιος

(3) Lanbecius, catalogue de la Bibliothèque Impériale de Vienne.

ἤρηνισατο, ἐκλέξας μόνον τὰ πρὸς τὸν θεοσεβῆ σκοπὸν τοῦ ἀρμόζοντα κεφάλαια. Ἰδοὺ διατὶ ἐκρίναμεν εὐλογον καὶ ὀρθὸν νὰ ἐπιγράψωμεν τὸ ἡμέτερον χειρόγραφον Φυσιολόγου. Δυστυχῶς ἑλλείπει ἢ κεφαλὴς τοῦ ἡμετέρου χειρογράφου, συγκαταστραφείσα μετὰ τῶν πρώτων τεσσάρων αὐτοῦ φύλλων. Οὕτω δὲ καὶ πάλιν ἄδηλον διαμένει, μέχρι νεωτέρας τινὸς ἄλλης ἀνακαλύψεως τελειότερου χειρογράφου, τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως τοῦ Φυσιολόγου.

Τὸ, περὶ οὗ πρόκειται, χειρόγραφον, ἀποκείμενον ἐν τῇ τῶν ἡμετέρων Πατριαρχείων βιβλιοθήκῃ, εἶνε γεγραμμένον ἐπὶ χάρτου ἀδρου καὶ στιλπνοῦ εἰς ὄγδοον, κατὰ τὴν παρελθούσαν προφανῶς ἑκατονταετηρίδα. Συνίσταται δ' ἐκ φύλλων 33, ἢτοι σελίδων 66, καὶ φέρει τὴν κεφαλίδά καὶ τὸ πρῶτον κεφαλαῖον γράμμα ἐκάστης ἱστορίας δι' ἐρυθρὰς μελάνης γεγραμμένα. Φαίνεται δὲ, ὅτι παρεββίμενον που καὶ καταστρεφόμενον τὸ πολύτιμον αὐτὸ ἔργον, περισυνήχθη ὑπὸ χειρὸς φιλομούσου, περιεθάλη ὡς ἦν δυνατόν κάλλιον, καὶ συνεδέθη ἐν τῷ τέλει κωδικέλλου μετ' ἄλλων τινῶν ἰσομεγέθων καὶ πάντῃ διαφόρου ὕλης χειρογράφων. Ἐλλείπουσι δὲ δυστυχῶς, ὡς προείπομεν, τέσσαρα μὲν τὰ ἐν τῇ ἀρχῇ φύλλα, περιέχοντά ποτε τὴν κεφαλίδά τοῦ ἔργου καὶ ὀκτώ, περὶ τοσοῦτων ζώων ἀδήλων πραγματευόμενας, παραγράφους. Ἀρχόμενον δὲ διὰ τῆς περὶ ἀλώπεκος θ' §, προβαίνει ἀλύμαντον ἐπὶ 22 κατὰ σειρὰν φύλλα μέχρι τῆς περὶ λύκου μά §, ἧς περιέχει τοὺς τέσσαρας μόνον πρώτους στίχους, τοὺς κλείοντας τῆς 44ης σελίδα τοῦ ἔργου, μεθ' ἣν ἑλλείπει ὀλόκληρον φύλλον, περιέχον ποτὲ τὴν συνέχειαν καὶ τὸ τέλος τῆς περὶ λύκου §, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς περὶ λαγωῦ μβ' §, ἧς σώζονται τέσσαρες μόνον οἱ τελευταῖοι στίχοι, δι' ὧν ἀρχεται ἢ ἐπομένη

43 σελὶς τοῦ χειρογράφου. Ἐντεῦθεν καὶ πάλιν προβαίνει τὸ χειρόγραφον ἀλύμαντον ἐπὶ 12 σελίδας μέχρι τῆς περὶ μονοκέρου νγ' §, ἧς σώζονται 16 οἱ πρώτοι στίχοι, κλείοντες τὴν 54ην τοῦ χειρογράφου σελίδα, μεθ' ἣν ἑλλείπει ἕτερον φύλλον ὀλόκληρον, περιέχον ποτὲ τὸ τέλος τῆς περὶ μονοκέρου §, ὀλοκλήρους τὰς περὶ ζώων ἀδήλων νδ' καὶ νε' §§, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς περὶ ὄφως νς', ἧς ὑπάρχει ἢ συνέχεια καὶ τὸ τέλος ἐν τῷ ἐφεξῆς φύλλῳ. Καὶ πάλιν τοῦντεῦθεν προβαίνει τὰ χειρόγραφον ἀλύμαντον ἐπὶ 12 ἔτι σελίδας μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζε' περὶ στρουθοκαμήλου §, συμπίπτοντος καὶ μετὰ τοῦ τέλους τῆς 66ης καὶ τελευταίας σελίδος τοῦ χειρογράφου. Ἐνταῦθα οὐδὲν σημεῖον ἐνδείκνυσι τὸ τέλος τοῦ χειρογράφου ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἐκ πολλῶν τεκμηρίων πείθεται τις, ὅτι τὸ χειρόγραφον ἀρχικῶς περιελάμβανε καὶ ἄλλα τινὰ, ἀδήλου ἀριθμοῦ, φύλλα, περὶ πολλῶν τινῶν ἔτι ζώων πραγματευόμενα. Διότι, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῷ σωζομένων παραγράφων ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸν ἐν τοῖς ἀπογράφοις καὶ ταῖς μεταφράσεσι τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου, ἐνῶ ἐν αὐτῷ ἱστοροῦνται 33 ζῶα, μὴ ἀπαντῶντα ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ ἐπισκόπου Κωνσταντείας (1), ἑλλείπουσιν ἀπ' ἐναντίας ἐξ αὐτοῦ 27 ὄλα ἱστορία, ἀπαντῶσαι ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου (2). Ἐπειδὴ δὲ τοσαῦται

(1.) 1) Περὶ Βόδου. 2) Γεράνου. 3) Γλαυκῆς. 4) Γλαίου. 5) Δελφίνου. 6) Ἀρκαίνης. 7) Ἐχίνου θαλασσίου. 8) Ἰθῆως. 9) Κύνου. 10) Κόκκιου. 11) Κιναμώμου. 12) Ἰπποκάμπου. 13) Κροκοδείλου. 14) Κεφάλου. 15) Κοσσόφου. 16) Κερδαλῆς. 17) Καρκίνου. 18) Κεττρώς. 19) Λύκου. 20) Λάθρακος. 21) Μυγαλῆς. 22) Μυδὸς Ἰνδικῆς. 23) Μυραίνης. 24) Μελανοῦρου. 25) Μυδὸς χειραίου. 26) Νήστου. 27) Μαντιχάρου. 28) Ἐτέρου Ὄφως. 29) Ἐτέρου Ὄφως. 30) Ἄλλου Ὄφως. 31) Σκώληκος. 32) Πολύποδος. καὶ 33) Πίνης.

(2.) 1) Περὶ τοῦ Ἰδρίππου. 2) Βασιλάκου. 3) Πετεινοῦ. 4) Νυκτοκόρακος. 5) Ἐνίδρου. 6) Καμήλου. 7) Ἀρκούδας. 8) Ὀνάγγου. 9) Ἐχίδνης τοῦ πελάγου. 10) Νυ-

παράγραφοι ἀδύνατον εἶνε νὰ περιείχοντο ἐν τοῖς ἐξ καὶ μόνους φύλλοις, ἄτινα, ὡς ἐφθημεν εἰπόντες, ἑλλείπουσιν ἐν ἀρχῇ καὶ κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἡμετέρου χειρογράφου, συναγεται ἀναγκαίως, ὅτι καὶ ἄλλα τινὰ φύλλα, οὐκ ὀλίγα μάλιστα, εἶποντο ἀρχικῶς μετὰ τὸ μέχρις ἡμῶν περισωθῆν τελευταῖον αὐτοῦ φύλλον.

Περιέχει δὲ τὸ ἡμέτερον χειρόγραφον 20 μόνους ἱστορίας ζώων (1), κοινὰς αὐτῷ τε καὶ τῷ τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου ἔργῳ. Ἀλλ' ἐξ αὐτῶν μόναι αἱ περὶ ἀκανθοχοίρου, κυνὸς ποταμίου, πελαργοῦ καὶ πέρδικος παράγραφοι ὑπάρχουσι πῶς προσόμοιοι ταῖς τούτου αἱ δὲ λοιπαὶ πᾶσαι τυγχάνουσι λίαν διάφοροι, ποῦ μὲν παρουσιάζουσαι ἑλλείψεις τινὰς, πολλὰ τοῦ δὲ πλείστας περιέχουσαι προσθήκας καὶ διασαφήσεις, ἀπανταχοῦ δὲ τῶν πραγμάτων ἐκτιθεμένων πλατυκώτερον καὶ πῶς ἐπιστημονικώτερον.

Τοιοῦτο τὸ χειρόγραφον, οὗ ἐναρχόμεθα σήμερον τῆς διὰ τοῦ Κέκροπος ἐκδόσεως. Καίτοι λελυμασμένον ὑπὸ τοῦ φθοροποιῦ χρόνου καὶ ἀτελές, εἶναι ὅμως καὶ πάλιν, νομίζομεν, πολύτιμον, καθ' ὃ παρέχον μὲν ἴσως ἐν μεταφράσει ἰδέαν τινὰ σαφεστέραν τοῦ ἀρχικοῦ ἔργου, ἐξ οὗ ὁ Ἁγιος Ἐπιφάνιος ἤρηνισατο τὰ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ χρήσιμα, τοῦ καθ' αὐτὸ δηλ. Φυσιολόγου, προστιθὲν δὲ 53 ὄλας πρὸς ταῖς ἤδη 49 γνωσταῖς ἱστορίας ζώων, ἐν αἷς αἱ περὶ κινναμώμου, καὶ

φίτσας. 11) Ἐγενταύρων. 12) Πανθήρου. 13) Κάστορος. 14) Σατύρου. 15) Ἰπποκονιούρου. 16) Παγωνίου. 17) Σαλαμάνδρας. 18) Ἀετοῦ. 19) Περιστερῆς. 20) Τρυγῆς. 21) Φοίνικος. 22) Πελεκάνου. 23) Χελιδόνος. 24) Δενδροκόλαπος. 25) Ἐπόπου. 26) Γοργόνης καὶ 27) Ἰδρίπου.

(1) 1) Περὶ Ἀλώπεκος. 2) Βατράχων. 3) Γυφός. 4) Ἐλέφαντος. 5) Ἐρωδιῶ. 6) Ἐγῆως. 7) Ἐλάφου. 8) Ἰχνησμένου. 9) Κόρακος. 10) Κυνός. 11) Κητῶν θαλασσίων. 12) Κυνὸς ποταμίου. 13) Λέοντος. 14) Μελισσῶν. 15) Μυρμηκῶν. 16) Μονοκέρου. 17) Ὄφως. 18) Πελαργοῦ. 19) Πέρδικος. καὶ 20) Στρουθοκαμήλου.

μαντιχώρου, και γλαύκου, και ἵπποποτάμου εἶναι λίαν ἐνδιαφέρουσαι.

θ'. ΠΕΡΙ ΛΑΩΠΗΚΟΣ.

Ἡ ἀλώπηξ, ἣ γουιν ἢ ἀλεπού, εἶναι ζῶον πονηρότατον και πανούργον ὅταν δὲ γεννήσῃ τὰ παιδιά της, γεννᾷ αὐτὰ ἀδιάρθρωτα, ἣ γουιν δὲν χωρίζουν τὰ μέλη τους, πρόσωπον και κορμί, μόνον εἶνε κρέας μοναχόν ὕστερον δὲ διαρθρώνει αὐτὰ με τὴν γλώσταν της, καθὼς τὸ ποιεῖ και ἡ ἀρκουδα. Εἶναι δὲ ἀντίδικος τοῦ λύκου και φοβάται αὐτὸν περισσῶς. Τὸν δὲ λαγῶν τὸν τρώγει με δελεάσματα και παιγνίδια, διότι παίζοντας μετ' αὐτὸν πιάνει και πνίγει τον και ὅταν πεινάσῃ προσποιεῖται ὅτι ἀπέθανεν, και ὑπάγει εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου και πίπτει ἐξαπλωμένη, και κρατεῖ τὸν ἀνασασμόν της· αἱ δὲ κορῶναι βλέπουσαι αὐτὴν ἀποθαμένην και ἀπλωμένην, καταβαίνουσαι νὰ τὴν φάγουν, και τότε αὐτὴ πιάνει με τὸ στόμα της και με τὰ ποδάρια της ὅσας δυνατῆ μάχεται δὲ κατὰ πολλὰ τὰς ὄρνιθας, και ὅταν ἦνε ὑψηλὰ και δὲν δύναται νὰ ταῖς φθάσῃ, στέκει ἀπὸ κάτω και βλέπει ἄνω πρὸς αὐτάς δυνατὰ και λάμπουσαι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ὡσπερ τὸ φῶς· τότε ἡ ὄρνιθες ἀπὸ τὸν φόβον τους πίπτουσαι κάτω, και πιάνει αὐτάς ἀπὸ τὸν λαιμόν νὰ μὴν λαλοῦσιν. Ὅταν δὲ κυνηγοῦσιν αὐτὴν οἱ ἄνθρωποι, σέρνει τὴν οὐράν της ἀπὸ τὴν γῆν ὅταν εἶναι χῶμα διὰ νὰ χάνεται ἡ ὀμπλὴ αὐτῆς. Εἶναι και ἰαμακτικὴ εἰς τοὺς ποδαγρούς· διότι τὴν πιάνουσαι ζωντανὴν, και βάνουσαι εἰς ἓνα χάλκωμα λάδι περισσόν, και ἀφίνουσί το και βράζει δυνατὰ. Ἐπειτα δέγουσαι τὰ ποδάριά της και τὴν ρίχνουσαι μέσα και ἀφίνουσί την νὰ βράζῃ ὅσον νὰ χαλάσῃ παντελῶς· εἰς ἐκεῖνο τὸ λάδι, ὅταν εἶναι ὀλίγον ζεστόν, βάνουσαι ἐκεῖνους ὁποῦ ἔχουν ποδαλγίαν ἢ χειραλγίαν, και εὐρίσκουσαι μεγάλην ἰατρείαν.

ι. ΠΕΡΙ ΒΟΥΣ.

Ὁ βοῦς, ἣ γουιν τὸ βόδι, εἶναι ζῶον ὁποῦ τὸ ἐγνωρίζομεν· εἶνε δὲ πολλὰ χρήσιμον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου· διότι και τὴν γῆν ἐργάζεται, και γάλα ποιεῖ καλόν, και τὸ κρέας αὐτοῦ εἶνε ὑγιέστατον· εἰς ὅλα του τὰ καλὰ ὁποῦ ἔχει ὅταν εἶναι ζωντανόν, ἔχει και τοῦτο τὸ καλὸν ἀφόντης ἀποθάνει, ὅτι γεννῶνται ἀπὸ τὸ κορμίν του μέλισσαι, και ἀπὸ τὴν κεφαλήν του οἱ βασιλεῖς τῶν μελισσῶν. Λέγουσαι δὲ ὅταν ποιῇ τὸ πάθος εἰς τοὺς πόδας τὸν χειμῶνα και δὲν δύναται νὰ περιπατῇ, ἂν ἀλείψῃ τινὰς τὰ κέρατά του με πίσσαν ζεστὴν ἢ με λάδι ζεστόν, ὑγιαίνουσαι σύντομα· εἰς δὲ τὴν Λιβύαν, ἣ γουιν τὴν Μπαρμπάριαν, εὐρίσκουσαι βόδια και λέγοντα ὀπισθόνομα· διότι δὲν θέσκουσαι ὡσάν τὰ βοῖδια τοῦ τόπου τούτου νὰ ὑπάγουσαι ἔμπροσθεν, ἀλλὰ θέσκουσαι ἐρχόμενα ὀπίσω· τοῦτο δὲ ποιοῦσαι, ὅτι τὰ κέρατα αὐτῶν δὲν εἶνε γυρισμένα εἰς τὰ ὀπίσω, ὡσπερ τῶν βοδίων τούτων, ἀλλὰ γέρουσαι ἔμπροσθεν· και ἐὰν θελήσωσαι νὰ ὑπάγουσαι ἔμπροσθεν, ἐμπήγονται τὰ κέρατα αὐτῶν εἰς τὴν γῆν· εἶναι δὲ και εἰς τὴν θάλασσαν βοῦς ὡσάν και εἰς τὴν γῆν, και δὲν τρώγει ψάρια νὰ ζήσῃ, μόνον ἐὰν ἰδῇ τινὰ κυνηγόν ψαράν ὁποῦ κάθεται εἰς τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης εἰς πέτραν ὑψηλὴν και κυνηγᾷ με τὸ ἄγκιστρον τὰ ὀψάρια, πηδᾷ ἀπὸ τὸ νερόν και ρίπτει τὸν ἄνθρωπον μέσα εἰς τὴν θάλασσαν και τρώγει τον. Διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, φοβούμενοι ἀπ' αὐτὸν, ὅταν κυνηγοῦν ὀψάρια δὲν κάθονται εἰς τόπον ὁποῦ νὰ ἦνε βαθὺ τὸ νερόν, διὰ νὰ μὴν εὐγῇ ὁ βοῦς ἐκεῖνος, μόνον δὲ εἰς ὀλίγον νερόν καθέζονται· εἰ δὲ και κάμη χρεῖα νὰ κυνηγήσωσαι εἰς τὸ βάθος, ἓνας ἄνθρωπος ρίπτει τὸ ἄγκιστρον, και δύο ἄνθρωποι σύντροφοι ἐκεῖνου στέκονται και βιγλίζουν τὴν θάλασσαν· και ὅταν δὲν εὐρῇ ἄνθρωπον νὰ φάγῃ, τρώγει τὸν πηλόν

τῆς θαλάσσης, ὡσπερ ὁ χοῖρος εἰς τὴν γῆν, και ὁστωζ ζῆ.

ια. ΠΕΡΙ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

Εἰς τὸν Νεῖλον τὸν ποταμόν τοῦ Μισιρίου εὐρίσκονται βάτραχοι πολλοί· εὐρίσκεται δὲ ἐκεῖ και ἄλλο ζῶον ὁποῦ ὀνομάζεται ὕδρο, οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸ λέγουν φύδραν· μάχεται γουιν ἡ φύδρα τὸν βάτραχον, ὅτι τὸν καταπίνει· και αὐτὸς εἶνε ἡ καλῖτερη τροφή τῆς φύδρας. Πλὴν ἔχει συνήθειαν τοιαύτην ὁ βάτραχος, ὅτι ὅταν ἰδῇ ἀπὸ μακρόθεν τὴν φύδραν ὁποῦ ἐρχεται, δαγκῶνει εἰς τὸ στόμα του φύλλον καλάμου πλάγιον, διὰ νὰ μὴν δυνηθῇ νὰ τὸν καταπῇ· και ὅταν ἰδῇ ἡ φύδρα τὸν βάτραχον ὅτι ἐδάγκωσε τὸ φύλλον τοῦ καλαμίου, παραμερίζει ἀπ' αὐτὸν και δὲν δύναται νὰ τὸν καταπῇ.

ιβ'. ΠΕΡΙ ΓΥΠΟΣ.

Ὁ γυψ εἶναι ὄρνειον πτερωτόν και μέγα· ἔχει δὲ ὄνυχας μεγάλους και ὀξυτάτους· και εἰς μὲν τὸ στῆθος εἶναι πορφυρὸς, τὸ δὲ ἄλλον του κορμὶ εἶνε ἄσπρον· ἔχει και λαιμόν μέγαν, και τὰ ὀμάτια του εἶνε αἱματωμένα και κόκκινα· τοσοῦτον δὲ ὀμοιάζει τὸν ἀετὸν, ὅτι ἐὰν ἰδῇ τινὰς τὸν γυψαν ἀπὸ μακρόθεν, λέγει ὅτι ὁ ἀετὸς εἶναι· εἶναι δὲ και ὡσάν προφήτης· διότι ἠξεύρουσαι οἱ γυψες εἰς ποῖον τόπον θέλει νὰ γείνη πόλεμος, και διὰ τοῦτο μαζόνουσαι ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, ἐλπίζοντας νὰ χορτάσωσαι ἀπὸ τὰ κορμια τῶν ἀποθαμένων. Τοσοῦτον δὲ ἀγαπῶσαι τὴν δυσωδίαν και τὴν βρώμαν, ὅτι ἂν μυρισθῶσαι μόσχον, ἢ βοδύσταγμα, ἢ ἄλλο τίποτες εὐώδες, παρευθὺς ἀποθνήσκουσαι. Κανεις δὲ γυψ ἀρσενικός δὲν εἶναι, με τοιοῦτον τρόπον συλλαμβάνουσαι οἱ θηλυκοί· ζέκονται κατέναντι τοῦ ἀνέμου τοῦ νότου, και χάσκουσαι, και μετ' ἐκεῖνον τὸν ἀνεμον ἐγκαστρώνουσαι, και ἕως τὸν τρίτον χρόνον γεννοῦσαι πουλῖα· πάλιν θη-

λυκά και ἐκεῖνα· εἰς δὲ τὴν Αἴγυπτον, ἣ γουιν εἰς τοὺς τόπους τοῦ Μισιρίου, λέγουσαι ὅτι γίνονται γυψες μαῦροι ὡσπερ εἶναι και οἱ Ἀραβες μαῦροι· και εἶναι θηλυκοὶ και ἀρσενικοὶ, και γεννοῦσαι ὡσάν και τὰ ἄλλα πουλῖα.

ιγ'. ΠΕΡΙ ΓΕΡΑΝΟΥ.

Ὁ γέρανος ἔχει τοιαύτην συνήθειαν· ὅτι, ὅταν ἄρξεται ὁ χειμὼν και φυσήσῃ ὁ βορέας, παρευθὺς δὲν ἀπομένει κανένας εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἀλλὰ ὅλοι φεύγουσαι εἰς τῆς Αἰθιοπίας τὰ μέρη ὡς θερμά ὁποῦ εἶναι· και ὅταν πέτουνται νὰ ὑπάγουσαι ἐκεῖ, βαστᾷ κανένας εἰς τὸ ποδάρι του πέτραν κατὰ τὴν δύναμίν του, διὰ νὰ μὴν τὸν σαλεύῃ ὁ ἀνεμος ἀπὸ τὸν τόπον ὁποῦ πέτεται, ὡσάν εἰς τὸ καράβι ὁποῦ βάνουσαι τὴν σαβοῦραν νὰ μὴν τρικυμίζεται· λέγουσαι δὲ ὅτι ἐκεῖναί αἱ πέτραι εἶναι ὡσάν αὐταῖς ὁποῦ τρίβουσαι οἱ χρυσοχόοι τὸ μάλαμα και τὸ ἐγνωρίζουσαι καθαρόν εἶναι ἢ οὐχί. Ὅταν δὲ καθίσουν ὅλοι εἰς ἓνα τόπον νὰ μείνουσαι, βάνουν τέσσαρας γερανούς γεροντότερους ὀλόγυρα τὸ κοπάδι· ἐκεῖνο και φυλάττουσαι ὀλονυκτῖς τοὺς ἄλλους· και ἐκεῖνοι ὁποῦ φυλάττουσαι, διὰ νὰ μὴν ἀποκοιμηθοῦσαι, πέρνουσαι πέτραν εἰς τὸ ποδάρι τους τὸ ἓνα και στέκονται εἰς τὸ ἄλλο· και ἂν τύχῃ νὰ νυστάξῃ κανένας ἀπ' αὐτούς ὁποῦ φυλάττουσαι, πέφτει ἡ πέτρα ἀπὸ τὸ ποδάρι του και ἐξυπνᾷ· και με τοιοῦτον τρόπον στέκονται ἄγρυπνοὶ και φυλάττουσαι, ἕως οὔ νὰ γείνη ἡμέρα νὰ κινήσωσαι τὸν δρόμον· εἰ δὲ και τὴν νύκτα ἀκούσωσαι τίποτες βοῆν ἐκεῖνοι ὁποῦ φυλάττουσαι, ἢ ἰδοῦσαι ἄνθρωπους, εὐγάζουσαι φωνὰς ἀγρίας, και οὔτως αἰσθάνονται και οἱ ἄλλαι και πέτουνται· τὴν δὲ ἄλλην νύκτα, πάλιν βάνουσαι ἄλλους γέροντας και φυλάττουσαι ἀραδικῶς· και ὅταν πέτουνται ἔχουσαι τάξιν και ὑπάγουσαι ἀραδικῶς, πρῶτον οἱ γέροντες και καταπόδι οἱ νέοι.

ιδ'. ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΣ.

Ἡ γλαυξ εἶναι αὐτὸ τὸ ὄρνισον ὁποῦ λέγομεν κουκουβάϊαν εἶναι δὲ κατὰ πολλὰ πανούργος· διότι καλὰ καὶ ἂν δὲν βλέπη τὴν ἡμέραν νὰ πιᾷ κανένα πουλί νὰ φάγῃ ἀλλ' ὁμοίως παίζει μετ' αὐτὰ ὄλην τὴν ἡμέραν καὶ κάμνει τινὰ σχήματα γελειώδη, ὁποῦ τὴν ἀκολουθοῦσι τὰ μικρὰ πουλία νὰ τὴν βλέπουν, ὡσάν κανένα μασχαραν ὁποῦ τὸν ἀκολουθοῦσι τὰ μικρὰ παιδία καὶ μετὰ τὰ τοιαῦτα παιγνίδια, στέκονται τὰ πουλία ὄλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν βλέπουν ἕως οὐ βραδιάζει ὁ καιρὸς· τότε αὐτὴ βλέπει καλὰ, καὶ ἀρπάζει δύο τρία καὶ τρώγει καὶ γεμίζει τὴν κοιλίαν της. καὶ ἀντὶς διὰ τὰ μασχαραν ὁποῦ ἔκαμνεν ὄλην τὴν ἡμέραν, πέρνει αὐτὸν τὸν μισθόν. Μάχεται δὲ μετὰ τῆς κορώνης· διότι ἡ μὲν κουρούνα τρώγει τὰ αὐτὰ τῆς γλαυκὸς τὴν ἡμέραν, ἡ δὲ γλαυξ τρώγει πάλιν τῆς κουρούνας τὰ αὐτὰ τὴν νύκτα, καὶ οὕτως ἔχουσι μάχην οἱ δύο εἰς τὸ μέσον τους. Τὴν δὲ νύκτα περιπατεῖ ἐπάνω τὰ ὀσπήτια, καὶ ἂν εὔρη ποντικὸν, ἀρπάζει τὸν μετὰ τὰ ὀνύχια της καὶ τρώγει τὸν.

ιε'. ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ.

Ὁ γλαυκὸς εἶναι ψάρι τῆς θαλάσσης, καὶ ὁμοιάζει ὡσάν αὐτὸ ὁποῦ λέγον ἡμεῖς σκυλόψαρον· ἔχει καὶ αὐτὸ συνήθειαν ὅτι ὅταν ἴδῃ τίποτε φόβον ἀπὸ ἀνθρώπου καὶ ἔχει παιδία μικρὰ, καταπίνει αὐτὰ τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ φεύγει μετ' αὐτὰ καὶ ὅταν περάσῃ ὁ φόβος, πάλιν τὰ ἐξερᾷ ὑγιῆ καὶ ζωντανά. Τοιαύτην συνήθειαν ἔχει καὶ τὸ σκυλόψαρον, καὶ καταπίνει τὰ παιδία του ὅταν εἶναι φόβος ἀπὸ τοῦ δελφίνου ἢ ἀπὸ ἄλλο κῆτος, καὶ πάλιν τὰ ἐξερᾷ ζωντανά.

ις'. ΠΕΡΙ ΔΕΛΦΙΝΟΣ.

Ὁ δελφίν εὐρίσκεται εἰς πᾶσαν θάλασσαν, καὶ εἶναι φιλόκωπον ζῶον· διότι ἂν ἀκού-

σῇ εἰς καρδίαν νὰ τραγωδοῦσιν ἢ νὰ λαλοῦσιν ὄργανα, ἀκολουθεῖ τὸ καρδίαι ἐκεῖνο εἰς πολλὸν τόπον· καὶ ἂν εὔρη ἀνθρώπον πνιγμένον εἰς τὴν θάλασσαν, εὐγάζει τὸν μετὰ τὴν μίτην του κυλῶντας ἕως εἰς τὴν στερεάν νὰ τὸν εὐροῦσιν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸν θάψουν. Ὁ δὲ ὕπνος αὐτοῦ εἶναι τοιοῦτος· ἀπλώνεται εἰς τὸ κῦμα καὶ ἀποκοιμάται, καὶ οὕτως κοιμώμενος, καταβαίνει ἕως εἰς τὸ βῆθος τῆς θαλάσσης· καὶ ὅταν ἐγγίσῃ κάτω εἰς τὸ βῆθος καὶ τὴν ἄμμον ἐξυπνᾷ, καὶ πάλιν ἀναβαίνει ἀπάνω καὶ πάλιν ἀποκοιμάται· καὶ οὕτως ποιεῖ ἕως δύο καὶ τρεῖς ὥρας, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ὕπνος του. Ὅταν δὲ ἀσθενήσῃ πρὸς θάνατον, τρώγει ἕνα ψάρι ὅπου λέγεται πίθηκος, καὶ ὁμοίῳ τὴν μαίμου ὁποῦ εὐρίσκεται εἰς τὴν γῆν, καὶ οὕτως ἰατρεύεται. Ὁ δὲ θηλυκὸς δελφίν γεννᾷ μόνον δύο παιδία, καὶ βυζάνει τὰ ὡς τετράποδον ζῶον· τὸσον δὲ εἶναι φιλότεκνον, ὅτι ἂν τύχῃ νὰ κτυπήσῃ κανένα ἀπὸ τὰ παιδία του οἱ ψαράδες, ἢ μετὰ καμὰ ἢ μετὰ ἄλλο τίποτε κοντάρι, καὶ νὰ τύχῃ αὐτὴ τότε ἐκεῖ, δὲν φεύγει, ἀλλὰ πέφτει ἐκείνη ἐπάνω τοῦ παιδίου της, ἕως οὐ κτυποῦν καὶ ἐκείνην καὶ φρονέουν τὴν. Ὅταν δὲ πιασθῇ εἰς τὸ δίκτυον ὁ δελφίν, ἡσυχάζει, ἕως οὐ σέρνουν τὸ δίκτυον οἱ ἄνθρωποι· διότι ἕως οὐ εἶναι μέσα εἰς τὰ βῆθος τοῦ νεροῦ τὸ δίκτυον, αὐτὸς τρώγει ὅσα ψάρια εἶναι πιασμένα εἰς τὸ δίκτυον· ὅταν δὲ ἴδῃ ὅτι ὀλιγοστεύει τὸ νερὸν, τότε σχίζει τὸ δίκτυον καὶ φεύγει. Καὶ διὰ νὰ ἔχῃ μύτην ἔμπροσθεν καὶ νὰ τὸν λείπουν τὰ σπάρραχνα, διὰ τοῦτο πηδᾷ δυνατὰ εἰς τὸ νερὸν· διότι μαζώνει τὸν ἀνασασμόν του καὶ βίχεται ὡσπερ σαγίτα ἀπὸ τὸ δοξάρι. Ἐχουσι δὲ καὶ συνήθειαν καὶ ὅταν πλέουσι πολλοὶ δελφίνες, βάνουσιν ἔμπροσθεν αὐτῶν τὰ νέα παιδία, καὶ καταπόδι τοὺς θηλυκοὺς δελφίνες, καὶ ὕστερον ἀπ' ὀπίσω ἔρχονται τὰ ἀρσενικά.

ιζ'. ΠΕΡΙ ΔΡΑΚΑΙΝΗΣ.

Ὁ δράκων εἶναι ψάρι εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον τὸ ὀνομάζουσι οἱ ἄνθρωποι δράκαιναν· εἶναι δὲ τὸ φαγί του γλυκὸ καὶ ὠφέλιμον· πλὴν ἔχει εἰς τὰ πτερά του κεντρὶ φαρμακωμένον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἂν κτυπήσῃ τὸν ἀνθρώπον, ἀποθνήσκει· εἶναι δὲ ἡ ἰατρία του νὰ σχίσῃς πάλιν ἐκείνην τὴν δράκαιναν, νὰ βάλῃς τὸ συκώτιν της ἀπάνω εἰς τὴν πληγὴν· διὰ τοῦτο προσέχονται οἱ ψαράδες καὶ δὲν τὴν πιάνουσι μετὰ τὸ χέρι τους, ἕως οὐ νὰ ψοφήσῃ· εἶναι δὲ πλουμιστὴ ὡσάν ἡ ἔχιδνα, καὶ μακρὰ ὡς ὄφις, πλὴν εἶναι πλατὺς.

ιη'. ΠΕΡΙ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ.

Ὁ ἐλέφας εἶναι ζῶον μέγα, ὅπερ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι φίλην καὶ ἂν δὲν γείνη δέκα χρονῶν, δὲν συνοσιαζέται μετὰ τὸ θηλυκὸν διότι ἐπειδὴ τοσοῦτον μέγα ζῶον εἶναι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ γεννήσῃ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἂν δὲν εἶναι καὶ μεγάλη εἰς τὴν ἡλικίαν της, νὰ γείνη δέκα χρονῶν, διὰ τοῦτο ζῆ καὶ πολλοὺς χρόνους, καὶ πεντήκοντα καὶ ἐξήκοντα. Ὅταν δὲ θέλῃ ἡ μήτηρ νὰ γεννήσῃ τὸ βρέφος, δὲν τὸ γεννᾷ εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ ὑπάγει εἰς λίμνην ἢ εἰς ποταμὸν, καὶ ἐκεῖ ἀπάνω γεννᾷ· διότι ὁ ἐλέφας δὲν ἔχει γόνατα ὡσπερ τὰ τετράποδα, ἀλλὰ εἶναι τὰ ποδάρια του ὅλον ἕνα σῶμα ὡσάν ξύλα μεγάλα· καὶ ἐπειδὴ ὡσάν πέση εἰς τὴν γῆν, δὲν δύναται νὰ συκωθῇ διὰ τοῦτο τὸν γεννᾷ εἰς τὸ νερὸν, καὶ ἐκεῖνος πλέοντας εὐγένει ἐξω εἰς τὴν στερεάν καὶ διατρέφεται· εἶναι δὲ ἡ τροφή του χορτάρια. Ὅταν δὲ θελήσῃ οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸν πιᾶσιν, κάμνουν τοῦτον τὸν τρόπον· κόπτουσι τὰ δένδρα μετὰ πρίον καὶ ἀφίνουσιν ὀλίγον ὀλίγον πιάσμα καὶ ἐκεῖνος ἔχει συνήθειαν ὅτι γέρνει εἰς τὰ μεγάλα δένδρα καὶ κοιμάται· ὅταν γοῦν θελήσῃ νὰ γυρίσῃ τὸν ἑαυτὸν του πρὸς τὸ δένδρον, κόπτεται τελείως τὸ δένδρον

καὶ πέφτει κάτω ὁ ἐλέφας μετὰ τοὺς τόδας ἀπάνω καὶ νὰ μὴν τὸν προσεγγίσουν. Ἐχουσι δὲ καὶ ταύτην τὴν συνήθειαν οἱ ἐλέφαντες, ὅτι ὅταν θέλουν νὰ περάσουν τὸν ποταμὸν, πρῶτον βάνουσιν τὰ μικρὰ παιδία καὶ περνοῦσι, καὶ τότε περνοῦσι καὶ οἱ μεγάλοι, διὰ νὰ μὴν περάσουν πρῶτον οἱ μεγάλοι καὶ κάμνουσι λάκκον μέγαν ἀπὸ τὰ ποδάρια τους, καὶ οὕτως βυθισθῶσιν οἱ μικρότεροι. Ὁ δὲ θάνατός τους εἶναι, ὅταν γείνη ἐξήκοντα χρονῶν, ἢ ὅταν ὁ πόντικὸς ἐμφωλεύσῃ εἰς τὸ ὠτίον του.

ιθ'. ΠΕΡΙ ΕΡΩΔΙΟΥ.

Ὁ ἐρωδιὸς εἶναι πουλί ὡσπερ κύκνος λευκὸς, πλὴν εἰς τὸ κορμὶ εἶναι μικρότερος καὶ ζῆ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν στερεάν· διότι ὅταν μὲν εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν, τρώγει τὰ μικρὰ ψάρια, εἰς δὲ τὴν στερεάν τρώγει τοὺς καρπούς ὡσπερ τὰ ἄλλα χερσαῖα πουλία· ἀπὶ ὅλα δὲ τὰ πουλία, πρῶτον αὐτὸ κτίζει τὴν φωλεάν του, ὡς λέγει καὶ ὁ πρόφίτης Δαυὶδ « τοῦ ἐρωδιοῦ ἡ κατοικία ἡγείται αὐτῶν ». Πλὴν δὲν φωλεύει εἰς τὰ δένδρα, ἀλλὰ εἰς τοὺς πετρωτοὺς τόπους ὅπου εἶναι εἰς τὰ παραθαλάσσια. Εὐρίσκονται δὲ πολλοὶ ἐρωδιοὶ εἰς τὰ νησιά ὁποῦ ὀνομάζονται Διομήδους καὶ εἶναι εἰς τὸν κόλπον τῆς Βενετίας· ἔχουσι δὲ ἐκεῖνα συνήθειαν, ὅτι εἰς κανένα φράγκον ἢ ἄλλης φυλῆς ἀνθρώπον δὲν πλησιάζουσι παντελῶς, ἀλλὰ φεύγουσιν ἀπὸ μακρόθεν· εἰδὲ ἰδοῦσι κανένα Ἑλληνα, τουτέστι χριστιανὸν ὁποῦ ἤξευρε τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ κατατυχὸν μετὰ τὸν ῥάβδιν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, παρευθὺς συνερίζονται ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον ποῖος νὰ ὑπάγῃ πλησιέστερον τοῦ χριστιανοῦ ἐκεῖνου· καὶ τὸσον πλησιάζουσιν εἰς αὐτοὺς, ὅτι καὶ ἕως τὴν τράπεζάν τους ἔρχονται ἂν τύχῃ νὰ τρώγουσι ψωμί· διότι ἀγαποῦσι κατὰ πολλὰ νὰ τοὺς ρίξουσι κομάτι ψωμί· τὴσιν δὲ σοφίαν

ἔχουν ἐκ Θεοῦ, ὅτι ἂν τύχη κανεὶς ἀλλόφυλος εἰς τὸ μέσον τῶν χριστιανῶν ἐκείνων καὶ βίβει καὶ ἐκεῖνος ψωμί, δὲν τὸ πέρνουσι παντελῶς, μόνον εἴτι βίβουσι οἱ Ἕλληνες, ἐκεῖνο τρώγουσιν. Ἐχει δὲ καὶ ἄλλην συνήθειαν ὁ ἐρωδίδης, ὅτι καταπίνει ὄστρίδια καὶ μύδια καὶ ὅσα τοιαῦτα καὶ ὅταν τὰ καταπίη μέσα εἰς τὸν στόμαχόν του, ἀνοίγουσιν ἀπὸ τὴν θερμὴν τοῦ στομάχου καὶ τρέχει μὲν τὸ φαγί τους μέσα εἰς τὸν στόμαχόν του, τὰ δὲ κοκκαλά πάλιν τὰ ἐξερῶ ὅπισθεν ἀπὸ τὸ στόμα κατὰ πῶς τὰ ἐκατέπιεν.

κ'. ΠΕΡΙ ΕΧΙΝΟΥ ΧΕΡΣΑΙΟΥ

Ὁ Ἐχίνος ὁ χερσαῖος εἶναι αὐτὸς ὁποῦ λέγομεν ἄ σ κ α ν τ ζ ὀ χ ο ι ρ ο ν, καὶ ὁμοιοῖ τὸν χοῖρον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὴν οὐρὰν, καὶ ἔχει ἀκάνθας μεγάλας ἔχει δὲ τοιαύτην συνήθειαν, ὅτι ὑπάγει εἰς τὸ ἀμπέλι καὶ τινάζει τὸ κλημά ὅταν εἶναι σταφύλια ὄριμα ἔπειτα κυλίσται ἐπάνω εἰς ταῖς βέργαις ἐκεῖναις καὶ μαζώνει ταις εἰς τὰ κέντρα αὐτοῦ, καὶ οὕτως ὑπάγει καὶ ταγίζει τὰ παιδία αὐτοῦ. Ὅταν δὲ ἴδῃ κανέναν ἄνθρωπον τότε αὐτὸς συμμαζώνεται καὶ γίνεται ὀλοστρογγύλος, καὶ κρατεῖ καὶ τὴν πνοήν του νὰ μὴν ἀνασαίνει διὰ νὰ φαίνεται ἀποθαμμένος εἶδὲ ἴδῃ καὶ ἀπλώση νὰ τὸν πιάση, παρευθὺς ἐκεῖνος κατοῦρει τὰ χέρια τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ἐδικόν του δέρμα, διὰ νὰ τὸν σιχαθῇ νὰ μὴν τὸν πάρῃ λέγουσι δὲ ὅτι ἐὰν δὲν ἤθελε βρέχει μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἔχινος τὸ δέρμα του, ἤθελε ζῆ πολλοὺς χρόνους. Ὅμως προκρίνει τὴν ὀλιγοχρονίαν παρ' οὗ νὰ τὸν πιάσουν τότε εἰς τὴν ὥραν νὰ τὸν θανατώσουν διὰ τοῦτο καὶ δίχως τὸ θέλημά του ἐξ ἀνάγκης κατοῦρει τὸ δέρμα του διὰ νὰ μὴν τὸν πιάση ὁ ἄνθρωπος. Ἐχει δὲ τοιαύτην ἰατρειάν τὸ δέρμα του, ὅτι τὸ καίουσι καὶ τὸ κάμνουσι στάκτην, ἔτσι ὡσάν εἶναι

μὲ τὰς ἀκάνθας ἔπειτα ἐκείνην τὴν στάκτην ἀνακατώνουσι μὲ πίσσαν καὶ ἀλείφουσι τὰ μαλῖα τῆς κεφαλῆς ὁποῦ πέφτουσι καὶ οὕτως στέκονται καὶ στερεώνονται μάλισα δὲ καὶ εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἔπασαν τὰ μαλῖα εὐγάζει ἄλλα νέα, ἐὰν τὸν ἀλείψῃ μετ' αὐτὴν τὴν στάκτην καὶ πίσσαν ἂν τὴν πῖν δὲ ἄνθρωπος μὲ ἄσπρον κρασί καὶ ἔχει πόνον εἰς τὰ νεφρὰ, ἰατρεύεται.

ΠΡΟΔΟΤΟΥ ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

(Συνέχεια.)

§ 112. Ἐλεγον δὲ, ὅτι διεδέξατο εἰς τὴν βασιλείαν τοῦτον ἀνὴρ Μεμφίτης, καλούμενος κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων, Πρωτεύς. Τούτου ὑπάρχει ἔτι καὶ νῦν ναὸς ἐν Μέμφιδι ὠραιότατος καὶ καλῶς διακεκοσμημένος, κείμενος πρὸς νότον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡραίου κατοικοῦσι δὲ περὶ τὸν ναὸν τοῦτον Φοίνικες Τύριοι, καὶ καλεῖται σύμπαν τὸ μέρος τοῦτο Τυρίων στρατόπεδον ὑπάρχει δὲ ἐν τῷ ναῷ ἱερὸν τοῦ Πρωτέως, καλούμενον Ξένης Ἀφροδίτης συμπεραίνω δὲ, ὅτι τοῦτο τὸ ἱερὸν εἶναι τῆς Ἑλένης τοῦ Τυνδάρου, ἐκ τῆς διηγήσεως ἣν ἤκουσα, ὅτι διέτριψεν ἡ Ἑλένη παρὰ τῷ Πρωτεῖ, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἱερὸν καλεῖται Ξένης Ἀφροδίτης διότι ὅσα ἄλλα ἱερά ὑπάρχουσι τῆς Ἀφροδίτης, οὐδὲ ὅπως ἐπονομάζονται Ξένης.

§ 113. Ἐλεγον δὲ οἱ ἱερεῖς πρὸς με, ἐξετάζοντα, ὅτι τὰ περὶ τὴν Ἑλένην συνέβησαν οὕτω πῶς ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ἀρπάσας τὴν Ἑλένην ἐκ Σπάρτης, ἀπέπλεεν εἰς τὴν πατρίδα του ἄλλ', ὡς ἔφθασεν εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἄνεμοι ἐναντίοι ἐξώθησαν αὐτὸν εἰς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος ἐντεῦθεν δὲ (διότι δὲν ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος) ἀφίχθη εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐπακριβῶς εἰς τὰς Ταριχεῖας, ἐκεῖ ὅπου νῦν εἶναι τὸ Κανωδικὸν καλούμενον στόμιον

τοῦ Νείλου. Ὑπῆρχε δὲ καὶ τότε εἰς τὸ παραθαλάσσιον τὸ καὶ σήμερον ἐτι ὑπάρχον αὐτόθι ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοῦτο ὅταν κατέφευγε δούλος οἰουδήποτε ἀνθρώπου, καὶ ἐλάμβανε στίγματα ἱερά, ἀφιερῶν ἑαυτὸν εἰς τὸν θεόν, δὲν ἦτο συγχωρημένον νὰ τὸν ἐγγίση τις ὁ νόμος δὲ οὗτος διατηρεῖται ὁμοίως ἐν πληρεῖ ἰσχύϊ μέχρις ἐμοῦ, ὡς ἐξ ἀρχῆς δούλοι λοιπὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπέστησαν αὐτοῦ, καὶ μαθόντες τὸν ὑπάρχοντα εἰς τὸ ἱερὸν νόμον, ἐκάθισαν ἰκέται τοῦ θεοῦ, καὶ κατηγόρουν τὸν Ἀλέξανδρον, ἐπιθυμοῦντες νὰ βλάψωσιν αὐτὸν, καὶ διηγούντο τὰ πάντα, πῶς ἤρπασε τὴν Ἑλένην, καὶ τὴν πρὸς τὸν Μενέλαιον γενομένην ὑπ' αὐτοῦ ἀδικίαν. Κατήγγελλον θὲ ταῦτα πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ πρὸς τὸν φύλακα τοῦ στομίου τούτου, καλούμενον Θῶνιν.

§ 114. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Θῶνις, πέμπει τάχις εἰς Μέμφιν εἰδῆσιν πρὸς τὸν Πρωτέα, λέγουσαν τάδε « Ἦλθε ξένος, τὸ γένος μὲν Τεῦκρος, ἔργον δὲ ἀνόσιον ἐν Ἑλλάδι πράξας διότι τοῦ φιλοξενήσαντος αὐτὸν ἐξαπατήσας τὴν γυναῖκα, ἤρπασεν αὐτὴν τε καὶ πλεῖστα χρήματα, καὶ ἦλθεν ἐδῶ, ὑπὸ ἀνέμων ἐναντίων εἰς τὴν γῆν ταύτην ἐξωσθῆς. Τί λοιπὸν πρέπει νὰ κάμω, ν' ἀφῆσω αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ ἀνενόγητος, ἢ νὰ τοῦ ἀφαιρέσω ὅσα ἔχει ἐλθὼν ἐνταῦθα; » Ἀπήντησε δὲ πρὸς ταῦτα ὁ Πρωτεύς τὰ ἐξῆς « Τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὅστις καὶ ἂν ᾔη, τὸν πράξαντα ἀνόσια πρὸς τὸν φιλοξενούντα αὐτὸν, σύλλαβε καὶ πέμψον πρὸς με, ἵνα ἴδω τί θὰ εἴπῃ πρὸς δικαιολογήσιν του ».

§ 115. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Θῶνις, συλλαμβάνει τὸν Ἀλέξανδρον καὶ κατὰ σχει τὰ πλοῖά του μετὰ δὲ ταῦτα ἐπέμψεν εἰς Μέμφιν αὐτὸν τε καὶ τὴν Ἑλένην καὶ τὰ χρήματα, ἔτι δὲ καὶ τοὺς δούλους. Ἀφικόμενων δὲ πάντων ἡρώτα τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Πρωτεύς τίς

ἦτο, καὶ ἐκ τίνος τόπου ἤρχετο ὁ δὲ Ἀλέξανδρος καὶ τὸ γένος του ὠμολόγησε, καὶ τῆς πατρίδος του εἶπε τὸ ὄνομα, καὶ τὰ κατὰ τὴν θαλασσοπλοῖαν του διηγήθη, καὶ πόθεν ἤρχετο. Κατόπιν δὲ ὁ Πρωτεύς ἡρώτα αὐτὸν πόθεν ἔλαβε τὴν Ἑλένην. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐμάσσα τὰ λόγια του, καὶ δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἐμαρτύρουν οἱ γενόμενοι ἰκέται δούλοι του, καὶ ἐξέθετον πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀδικήματος. Τέλος δὲ ὁ Πρωτεύς ἀπήλυθε πρὸς αὐτὸν τοὺς ἐξῆς λόγους. « Ἐγὼ, ἐὰν δὲν εἶχα τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ φονεύω κανένα ἐκ τῶν ξένων, ὅσοι, ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἐξωθούμενοι, ἔρχονται εἰς τὴν χώραν μου, ἤθελα σὲ τιμωρήσει πρὸς ἰκανοποίησιν τοῦ Ἑλλήνος διότι, κάκιστε ἀνθρώπων, τυχὼν φιλοξενίας, ἔπραξες ἔργον ἀνοσιώτατον, πλησιάσας τὴν γυναῖκα τοῦ φιλοξενούντος σε καὶ δὲν σε ἤρπασε τοῦτο, ἀλλ' ἀσπλαγήσας αὐτὴν, τὴν ἐκλεψες καὶ ἔφυγες μετ' αὐτῆς καὶ οὐδὲ ταῦτα μόνον σοὶ ἤρπασαν, ἀλλ' ἐγύμνωσες καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ φιλοξενήσαντος τὸρα λοιπὸν, ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φονεύω τοὺς ξένους, δὲν θὰ σοὶ ἐπιτρέψω μὲν νὰ λάβῃς μετὰ σοῦ τὴν γυναῖκα ταύτην καὶ τὰ χρήματα, ἀλλὰ θὰ φυλάξω αὐτὰ ἐγὼ διὰ τὸν ξένον Ἑλληνα, ἕως οὗ ἐλθὼν αὐτὸς ἐκεῖνος παραλάβῃ ταῦτα καὶ ἀπέλθῃ σὲ δὲ καὶ τοὺς συντρόφους σου διατάσσω νὰ ἀπέλθῃτε ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἐκ τῆς χώρας μου, καὶ νὰ πλεύσητε εἰς ἄλλην τινὰ εἰδεμὴ θέλω σὰς μεταχειρισθῆ ὡς ἐχθροῦς.

§ 116. Τοιοῦτοτρόπως μὲν διηγούντο οἱ ἱερεῖς, ὅτι συνέβη ἡ ἀφίξις τῆς Ἑλένης παρὰ τῷ Πρωτεῖ. Νομίζω δὲ, ὅτι καὶ ὁ Ὀμηρὸς ἐγνώρισε τὴν διήγησιν ταύτην, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀρμόζουσαν ὁμοίως εἰς τὴν ἐποποιίαν ὡς ἡ ἄλλη, ἣν μετεχειρίσθη διὸ παρέλειψε μὲν αὐτὴν, ἐδήλωσεν ὅμως, ὅτι καὶ ταύτην ἐγνώριζε τὴν διήγησιν. Δηλοῦται δὲ

τοῦτο ἐξ ὧν ἐν Ἰλιάδι λέγει (καὶ πρὸς οὐδὲν ἄλλο ἀντιφάσκει) περὶ τῆς περιπλανήσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτι δηλαδὴ ἀπέπλευσεν ἄγων τὴν Ἑλένην, καὶ περιεπλανήθη ἀλλαχοῦ τε, καὶ εἰς τὴν Σιδῶνα τῆς Φοινίκης ἔφθασε. Μνημονεύει δὲ τούτου ἐν τῇ ἀριστείᾳ τοῦ Διομήδους διὰ τῶν ἐξῆς ἐπῶν

« Ἦσαν δ' ἐκεῖ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδωνίων, οὓς αὐτὸς ὁ θεοειδὴς Ἀλέξανδρος ἐκόμισεν ἐκ Σιδῶνος, ὅθεν διήλθε, τὴν εὐρείαν διαπλέων θάλασσαν, ὅτε ἀπήγαγε τὴν εὐπάτορα Ἑλένην. » Μνημονεύει δὲ τούτου καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ διὰ τῶν ἐξῆς ἐπῶν

« Τοιαῦτα δὲ φάρμακα, ὠφέλιμα καὶ σοφῶς παρεσκευασμένα εἶχεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Διός, παραλαβοῦσα ταῦτα παρὰ τῆς Αἰγυπτίας Πολυδάμνας, συζύγου τοῦ Θῶνος· διότι πλεῖστα παράγει φάρμακα ἡ ζωοπάροχος γῆ τῆς Αἰγύπτου, πολλὰ μὲν ὠφέλιμα μεμιγμένα, πολλὰ δὲ καὶ βλαβερά. »

Καὶ ταῦτα προσέτι λέγει ὁ Μενέλαος πρὸς τὸν Τηλέμαχον

« Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἔτι μ' ἐκράτησαν οἱ θεοί, καίτοι ποθοῦντα νὰ ἐπανέλθω ἐνταῦθα, διότι δὲν ἐθυσίασα πρὸς αὐτοὺς τελείας ἐκατόμβας. »

Ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσι δηλοῖ, ὅτι ἐγίνωσκε τὴν εἰς Αἴγυπτον ἀποπλάνησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου· διότι ἡ Συρία συνορεύει μὲ τὴν Αἴγυπτον, οἱ δὲ Φοινίκης, εἰς οὓς ἀνήκει ἡ Σιδῶν, κατοικοῦσιν εἰς τὴν Συρίαν.

§ 117. Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπη καὶ τοῦτο τὸ χωρίον ἰδίως, λίαν κατάδηλον καθίσταται, ὅτι τὰ Κύπρια ἔπη δὲν εἶναι τοῦ Ὀμήρου, ἀλλ' ἄλλου τινός· διότι εἰς μὲν τὰ Κύπρια εἴρηται, ὅτι εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀφίχθη ἐκ Σπάρτης εἰς Ἴλιον ὁ Ἀλέξανδρος, ἄγων τὴν Ἑλένην, ἐπιτυχῶν οὐρίου ἀνέμου καὶ γαληνιαίας θαλάσσης· ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι λέγει, ὅτι περιεπλανᾶτο, ἄγων αὐτήν. Ἀλλ' ἤδη ἄς ἀφήσω-

μεν τὸν Ὀμηρον καὶ τὰ Κύπρια ἔπη.

§ 118. Ἐρωτήσαντος δὲ μου τοὺς ἱερεῖς, ἐὰν ὅσα οἱ Ἕλληνες λέγουσιν, ὅτι ἔγειναν εἰς τὸ Ἴλιον, εἶνε ἀβέβαια ἢ ἀληθῆ, ἀπήντησαν πρὸς ταῦτα τὰ ἐξῆς, λέγοντες, ὅτι τὰ γινώσκουσιν, ἀκούσαντες αὐτὸν τὸν Μενέλαον διηγούμενον ταῦτα· ὅτι δηλαδὴ μετέβη, μετὰ τὴν τῆς Ἑλένης ἀρπαγὴν, εἰς τὴν Τευκρίδα χώραν πολλὸς στρατὸς Ἑλλήνων σύμμαχος τοῦ Μενελάου· ὅτε δ' ἀπεβιβάσθη καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν ξηρὰν ὁ στρατὸς, ἐπεμψεν εἰς τὸ Ἴλιον πρέσβεις, μεθ' ὧν ἦτο καὶ αὐτὸς ὁ Μενέλαος· οὗτοι δὲ, εἰσελθόντες εἰς τὸ φρούριον, ἀπήτουν μὲν τὴν τε Ἑλένην καὶ τὰ χρήματα, ὅσα εἶχε κλέψει ἀναχωρῶν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐζήτησαν δὲ καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν γενομένων ἀδικημάτων· οἱ δὲ Τεῦκροι τὴν αὐτὴν ἔδωσαν ἀπάντησιν καὶ τότε καὶ μετέπειτα, καὶ ὀμνύοντες καὶ ἄνευ ὄρκου, ὅτι δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει παρ' αὐτοῖς ἡ Ἑλένη, οὔτε τὰ ζητούμενα χρήματα, ἀλλ' ὅτι ταῦτα πάντα ἔμενον ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ ὅτι ἄρα δὲν ἦτο δίκαιον νὰ ζητῆται παρ' αὐτῶν λόγος διὰ πράγματα, ἅτινα κατέχει ὁ Αἰγύπτιος βασιλεὺς Πρωτεύς. Οἱ δὲ Ἕλληνες, νομίζοντες, ὅτι περιεπαίζοντο ὑπ' αὐτῶν, ἐπολιόρκησαν τὴν πόλιν, ἕως οὗ τὴν ἐκυρίευσαν. Ἐπειδὴ δὲ, ὡς ἐκυρίευσαν τὸ φρούριον, δὲν ἐφαίνετο οὐδαμοῦ ἡ Ἑλένη, ἀλλ' ἤκουσαν τὰ αὐτὰ, ὡς καὶ πρότερον, περὶ αὐτῆς, τότε, πιστεύσαντες οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν πρῶτον λόγον, ἀπέστειλαν αὐτὸν τὸν Μενέλαον πρὸς τὸν Πρωτέα.

§ 119. Ἀφικόμενος δὲ ὁ Μενέλαος εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀναπλεύσας εἰς τὴν Μέμφιν, διηγήθη πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, καὶ τυχῶν μεγάλης φιλοξενίας, παρέλαβεν ἀβλαβῆ τὴν Ἑλένην, ὡς καὶ τὰ χρήματά του πάντα. Ἀλλ' ὅμως ὁ Μενέλαος, τοιούτων περιποιήσεων τυχῶν, ἐγένετο ἀνὴρ ἀδίκος πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους· διότι μέλλοντα ν' ἀποπλεύ-

ση, ἐμπόδιζαν οἱ ἄνεμοι· ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἐπῆγαιεν εἰς μάκρος, ἐπινοεῖ πρᾶγμα ἀνόσιον· λαβὼν δηλ. δύο παιδία ἐντοπίων ἀνθρώπων, τὰ ἐθυσίας· γνωστοῦ δὲ τούτου ἀκολούθως γενομένου, μισηθεὶς καὶ διωκόμενος, ἔφυγε μετὰ σπουδῆς ἐπὶ τῶν πλοίων κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Αἰθῶν. Ποῦ δὲ κατόπιν ἐτράπη ἔτι ἐντεῦθεν, δὲν ἐγνώριζον νὰ μοὶ εἰπωσιν οἱ Αἰγύπτιοι· ἔλεγον δὲ ὅτι τινὰ μὲν ἐκ τούτων ἐγίνωσκον ἐκ διηγήσεως, ἄλλα δὲ, παρ' αὐτοῖς συμβάντα, μετὰ βεβαιότητος γινώσκοντες ἐδιηγούντο.

§ 120. Ταῦτα μὲν οἱ τῶν Αἰγυπτίων ἱερεῖς ἔλεγον· ἐγὼ δὲ εἰς τὰ περὶ Ἑλένης λεχθέντα προσθέτω καὶ τὰς ἐξῆς ἰδίας σκέψεις· ἐὰν ὑπῆρχεν ἡ Ἑλένη εἰς Ἴλιον, θὰ ἀπεδίδοτο πρὸς τοὺς Ἕλληνας, εἴτε ἐκόντος εἴτε ἄκοντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, διότι δὲν ἦτο βέβαια τόσον φρενοβλαβῆς ὁ Πρίαμος, οὔτε οἱ ἄλλοι συγγενεῖς αὐτοῦ, ὥστε ν' ἀποφασίσαι νὰ διακινδυνεύσωσι καὶ ἑαυτοὺς, καὶ τὰ τέκνα τῶν, καὶ τὴν πόλιν ὅπως ὁ Ἀλέξανδρος συζῆ μετὰ τῆς Ἑλένης· ἐὰν δὲ καὶ κατ' ἀρχὰς ἤθελον τυχὸν λάθει τοιαύτην ἀπόφασιν, ὅτε πολλοὶ μὲν τῶν ἄλλων Τρώων, μαχόμενοι πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἐφρονέοντο, αὐτοῦ δὲ τοῦ Πριάμου εἰς πᾶσαν μάχην ἀπέθνησκον δύο, ἢ τρεῖς, ἢ καὶ πλείοτε υἱοί, ἐὰν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τοὺς ἐποποιούς, ἐγὼ νομίζω, ὅτι τοιούτων συμβαινόντων, καὶ ἂν ὁ Πρίαμος αὐτὸς συνέζη μὲ τὴν Ἑλένην, θὰ ἀπέδιδεν αὐτὴν πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, ἢ ἀπαλλαγῆ οὕτω τῶν ἐπελθόντων δεινῶν· οὔτε δὲ καὶ ἡ τῆς βασιλείας διαδοχὴ ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὥστε, γέροντος ὄντος τοῦ Πριάμου, νὰ κυβερνᾷ αὐτὸς τὰ πράγματα, ἀλλ' εἰς τὸν Ἐκτορα, ὅστις καὶ πρεσβύτερος καὶ ἀνδρείότερος αὐτοῦ ἦν, ἔμελλε νὰ παραλάβῃ αὐτήν, ἅμα ὡς ἀπέθνησκεν ὁ Πρίαμος· οὗτος δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἀδελφὸν τὸ ἀδίκημα,

καὶ μάλιστα ἐνῶ ἕνεκα αὐτοῦ μεγάλα δεινὰ συνέβαινον καὶ εἰς αὐτὸν ἰδίως καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους Τρώας. Ἀλλ' οὔτε τὴν Ἑλένην, εἶχον ἵνα τὴν ἀποδόσωσιν, οὔτε οἱ Ἕλληνες ἐπίστευον εἰς αὐτοὺς, λέγοντας τὴν ἀλήθειαν· διότι, ὡς ἐγὼ φρονῶ, τὸ θεῖον παρεσκεύασε οὕτω τὰ πράγματα, ὅπως, διὰ παντελοῦς τῶν Τρώων ἐξολοθρευμοῦ, γείνη τοῦτο καταφανές εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τῶν μεγάλων ἀδικημάτων μεγάλα εἶνε καὶ αἱ παρὰ τῶν θεῶν τιμωρίαι. Καὶ ταῦτα μὲν ὡς καὶ ἐγὼ φρονῶ, ἐρρήθησαν. (ἀκολουθεῖ).

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΤΗΣ 13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1877.

Συνελθόντων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου περὶ τὴν 11 ὥραν π. μ., μετὰ προηγηθεῖσαν ἑκτακτον πρόσκλησιν, ἱκανῶν τακτικῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, ὁ Πρόεδρος ἐκήρυξεν ἀρχομένης τὰς ἐργασίας τῆς Συνελεύσεως, καὶ εἶπε :

« Συνεκάλεσα ὑμᾶς, φίλοι ἐταῖροι, εἰς ἑκτακτον Συνέλευσιν σήμερον, ἵνα σᾶς ἀναγγείλω, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐν Καίρῳ Ἑλληνικῆς Κοινοτήτος, μεριμνῶσα ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν κοινοτικῶν Σχολείων, ἀπεφάσισε μὲν τὸν διοργανισμὸν εὐεργετικῆς ὑπὲρ τῶν Σχολείων θεατρικῆς παραστάσεως, ἧτις θέλει γείνη κατὰ τὴν νύκτα τῆς προσεχοῦς Τετάρτης, ἀνέθηκε δὲ, ὀρθότατα σκεπτομένη, πᾶσαν τὴν περὶ τούτου φροντίδα εἰς τὸν γνωστὸν διὰ τὸν περὶ τὰ τοιαῦτα ζῆλον καὶ τὴν μοναδικὴν ἱκανότητά του, Κ. Ἰωαννίδην, τακτικὸν μέλος τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου. Καίτοι δὲ οὐδὲως ἀμφιβάλλων περὶ τῆς τελείας τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἐπιτυχίας, διότι ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς τε τὴν ἀπαράμιλλον ἱκανότητα καὶ δραστηριότητα τοῦ Κ. Ἰωαννίδου

καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐργαζομένων, καὶ εἰς τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν τῶν ἐν ταῦτα Ἑλλήνων, καθήκον μου ἐθεώρησα νὰ σὰς συγκαλέσω ἐνταῦθα καὶ συστήσω, πρὸς πάντα τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου τὰ μέλη θερμότερα δραστηριότητα καὶ σύντονον ὑποστήριξιν τοῦ ἐθνωφελοῦς αὐτοῦ ἔργου, ὅπως οὐ μόνον τὰ Σχολεῖα ἡμῶν ἐπωφεληθῶσιν ὡς οἶόν τε πλείοτερον ἐκ τῆς παραστάσεως ταύτης, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν φιλοτιμία ἱκανοποιηθῆ πληρέστατα. Πρέπει ὅντως ἡ ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων Σχολείων παράστασις αὕτη οὐ μόνον νὰ ἐξισωθῆ, ἀλλὰ καὶ κατὰ πολὺ νὰ ὑπερτερήσῃ τῶν ὁμοίων ὑπὸ τῶν ἄλλων Κοινοτήτων γινομένων συνήθως. Πρέπει ν' ἀποδείξωμεν καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες δὲν περιοριζόμεθα εἰς λόγους κενούς, προκειμένου περὶ ἐθνικῶν ἔργων, ἀλλὰ καὶ εἰς θυσίας καὶ κόπους ὑποβαλλόμεθα εὐχαρίστως ὑπὲρ αὐτῶν. Ἡμεῖς μάλιστα οἱ τὸν Σύλλογον τοῦτον συγκροτοῦντες, ὀφείλομεν καὶ κατὰ καθήκον πρόσθετον νὰ ἐργασθῶμεν κάπως πλείοτερον τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τῆς παροικίας ταύτης, κατὰ τὴν προκειμένην περίστασιν· διότι πᾶν ὅ,τι τείνει πρὸς τὴν ὑποστήριξιν καὶ προαγωγὴν τῶν Σχολείων, πᾶν ὅτι συντελεῖ εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Ἑλληνικῶν φώτων καὶ ἰδεῶν ἐνταῦθα, ἐκπληροῖ ἓνα τῶν κυριωτέρων σκοπῶν τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου, τὴν ὑποστήριξιν τῆς παιδείας καὶ τὴν ἠθικὴν προαγωγὴν τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνισμοῦ. Γινώσκετε δὲ καλῶς ἐκ τῆς ἱστορίας, Κύριοι, ὅτι τὸ ἡμέτερον Ἔθνος ἀείποτε μὲν ἐμεγαλουργήσῃ καὶ ἐδοξάσθη, ὡς ἄν τις ἠμαρτάνῃ παρ' αὐτῷ τὰ φῶτα καὶ αἱ ἐπιστῆμαι, πάντοτε δὲ ἐδυστύχησεν καὶ ἠδολήσεν, ὡς ἄν τις παρήκμασεν παρ' αὐτῷ ἢ παιδεῖα. Καὶ ἡ τελευταία δὲ θαυμαστικὴ αὐτοῦ ἀναγέννησις ἐπετεύχθη μὲν δι' ἀγώνων καὶ φρονημάτων τοῦ ἔθνους θυσιαῶν, ἀλλ' ὅμως προπαρασκευάσθη καὶ κατέστη δυ-

νατὴ διὰ τῆς διαδόσεως πρώτων τῶν φώτων ἀνά τὴν Ἀνατολήν. Τὰ δὲ Σχολεῖα τῆς ἡμετέρας Κοινοτήτος εἶνε προκαταρκτικὰ μὲν καὶ στοιχειώδη, ἀλλὰ μὴ λησμονώμεν, ὅτι ἄνευ τῆς ἐν αὐτοῖς προπαρασκευῆς ἀδύνατος ἀποβαίνει εἰς τοὺς παῖδας ἢ ἀπόκτησις ἀνωτέρας παιδείας, καὶ ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα σχολεῖα εἶνε φυτώρια, παρασκευάζοντα πολίτας ἱκανοὺς νὰ ἀποδυθῶσιν εἰς τὴν ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν. Διόπερ καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω νὰ συστήσω ἡμῖν δραστηρίαν ἐνέργειαν.»

Ἀκολούθως ὁ Πρόεδρος προσέθηκε: «Γινώσκετε καλῶς, Κύριοι, ὅτι ὁ ἡμέτερος Σύλλογος κέκτηται σήμερον ἱκανὰ τακτικὰ μέλη ἐν πάσαις περίπου ταῖς δευτερευούσαις τῆς Αἰγύπτου πόλεσι καὶ τοῖς περιχώροις αὐτῶν. Ἐπέστη δὲ νῦν ὁ καιρὸς νὰ διοργανισθῶσι καταλλήλως καὶ νὰ χρησιμοποιηθῶσι τὰ πολύτιμα ταῦτα στοιχεῖα τοῦ ἀνά τὴν Αἴγυπτον Ἑλληνισμοῦ πρὸς κανονικὴν τινὰ καὶ σκόπιμον συνεργασίαν, ὅπως οὕτως εὐχερέστερον καὶ εὐστοχώτερον διευθυνθῶσιν ἐπὶ τὸ μέλλον αἱ τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ἐργασίαι, καὶ τελειότερον ἐκπληρωθῶσιν οἱ ἐθνωφελεῖς αὐτοῦ σκοποί. Ἡ κανονικὴ δὲ αὕτη καὶ σκόπιμος συνεργασία ἄριστα ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς συστάσεως τοπικῶν σωματείων, ἀνεξαρτήτων μὲν ἐν ταῖς εἰς τὰς τοπικὰς ἀνάγκας ἀφορώσαις ἐργασίαις αὐτῶν, συνδεομένων δὲ πρὸς ἄλληλα εἰς ἓν σῶμα, καὶ συνεργαζομένων ὑπὲρ τῶν γενικῶν τοῦ ἀνά τὴν Αἴγυπτον Ἑλληνισμοῦ συμφερόντων, διὰ κοινῶν τινος κέντρου, τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου, οὗ παραρτήματα ἔσονται ταῦτα. Ἐπι τούτῳ ὑποβάλλω εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τῆς Συνελεύσεως τὸ ἐφεξῆς ψήφισμα.

Ο ΕΝ ΚΑΪΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

« Η ΕΝ ΟΤΗΣ »

Θεωρῶν, ὅτι τὸ ἔργον τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπι-

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΤΗΣ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1877.

Συνελθόντων, κατὰ προκηθεισάν πρόσλησιν, παμπληθῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου καὶ ἄλλων φιλομούσων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου, περὶ τὴν 11 ὥραν Π. Μ., ὁ Πρόεδρος ἐποιήσατο ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνελεύσεως, εἰπὼν·

« Ἡ ἐν τῷ Θεάτρῳ, Κύριοι, παράστασις ὑπὲρ τῶν Σχολείων τῆς ἡμετέρας Κοινοτήτος ἔλαβε χώραν τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Τετάρτης. Εὐτυχῶς αἱ προσδοκίαι ἡμῶν δὲν διεψεύσθησαν, καὶ ἡ ἔσπερις ἐγένετο λαμπρὰ καὶ ἐκτάκτως ὡραία, διήλθε δ' ἡ νύξ ὀλόκληρος ἐν ἄκρᾳ εὐθυμίᾳ καὶ φαιδρότητι, ἀλλὰ καὶ μετὰ παραδειγματικῆς τάξεως καὶ κοσμιότητος. Ἡ λαμπρὰ δὲ αὕτη ἐπιτυχία ὀφείλεται εἰς τὸν φιλόπατρι καὶ ἀκάματον ἄνδρα, ὅστις ἀνεδέξατο προθύμως τὸν διοργανισμὸν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐθνωφελοῦς αὐτοῦ ἔργου, καὶ ἤγαγεν αὐτὸ εἰς οὕτω τελειότητα, ὥστε καὶ ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν φιλοτιμία πληρέστατα ἱκανοποιήθη, καὶ ὑπὲρ τὰς 10 χιλιάδας φράγκων εἰσέρχονται δι' αὐτοῦ τὸ Ταμεῖον τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἡμετέρας Κοινοτήτος, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς ὑποστήριξιν καὶ προαγωγὴν τῶν Σχολείων ἡμῶν. Δὲν εἶναι δὲ ἡ πρώτη φορὰ αὕτη καθ' ἣν ὁ Κ. Ἰωαννίδης κατορθοῖ τὸ θαῦμα τοῦτο· τετράκις καὶ πρότερον ἐργάσθη πρὸς τοῦτο καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας, καὶ μέχρι σήμερον διὰ τοῦ μέσου τούτου εἰσῆγαγεν εἰς τὰ κοινοτικά ταμεῖα Κάιρου καὶ Ἀλεξανδρείας περὶ τὰς 70 χιλιάδας φράγκων. Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος δικαίως πρέπει νὰ ὑπερηφανεύηται, ὅτι ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν μελῶν του τὸν Κ. Ἰωαννίδην, πρὸς ὃν δίκαιον εἶνε καὶ πρέπον ν' ἀπονεύμῃ

διωκομένης ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνά τὴν Αἴγυπτον Ἑλληνικοῦ στοιχείου δύναται ἄριστα καὶ ἐπιτυχῶς νὰ ἐκτελεσθῆ διὰ κανονικῆς καὶ κοινῆς συνεργασίας πασῶν τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τῶν ἀνά τὴν Αἴγυπτον διεσπαρμένων Ἑλλήνων, καὶ ὅτι εὐχερῶς δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἐθνωφελὴς αὕτη συνεργασία διὰ διοργανισμοῦ τοπικῶν σωματείων, ἐδρευόντων μὲν ἐν ταῖς δευτερευούσαις τῆς Αἰγύπτου πόλεσι, συγκροτουμένων δ' ἐκ μελῶν τοῦ Συλλόγου τούτου, κατοικούντων ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις καὶ τοῖς περιχώροις αὐτῶν, ἐργαζομένων δὲ ἀνεξαρτήτως ἕκαστον ὑπὲρ τῶν τοπικῶν συμφερόντων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ συνδεομένων ἀλλήλοις διὰ κοινῶν κέντρων, τοῦ Συλλόγου τούτου, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν γενικῶν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ συμφερόντων,

ΨΗΦΙΖΕΙ

Α'. Ὅπου τῶν δευτερευουσῶν πόλεων τῆς Αἰγύπτου ὑπάρχουσι μέλη τακτικὰ ἢ συνδρομηταὶ τοῦ Συλλόγου, συγκροτοῦνται, μετὰ τῶν ἐν τοῖς περιχώροις τοιούτων, εἰς Παράρτημα τοῦ Συλλόγου, διευθυνόμενον ὑπὸ Προέδρου, ἐκλεγμένου ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἔχοντος ἰδίαν σφραγίδα, καὶ ἀνταποκρινομένου κατ' εὐθείαν μετὰ τοῦ Συλλόγου.

Β'. Ἀνατίθεται εἰς τὸ Διοικητικὸν μὲν Συμβούλιον ἢ σύνταξις τοῦ καταλλήλου Κανονισμοῦ τῶν Παραρτημάτων, εἰς τὸν Πρόεδρον δὲ ἡ ἐκτέλεσις καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ παρόντος ψηφίσματος.

Ἡ Συνέλευσις παμψηφεί παρεδέξατο τὸ ψήφισμα τοῦτο.

Μεθ' ὃ ὁ Πρόεδρος διέλυσε τὴν συνεδρίασιν

Ὁ Πρόεδρος

Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὁ Γραμματεὺς
ΣΤΥΛ. ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ.

εξαιρέτων τι δείγμα τιμῆς και ὑπολήψεως. Διόπερ προτείνω εἰς τὴν Συνέλευσιν ν' ἀνακηρυχθῆ ὁ ἑταῖρος Κ. Ἀλέξανδρος Ἰωαννίδης ΜΕΓΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.»

Ἡ Συνέλευσις ὁμοθυμαδὸν και διὰ παταγῶδων χειροκροτήσεων ἀπεδέξατο τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ Προέδρου.

Ζητήσας τότε τὸν λόγον ὁ Κοσ. Ἰωαννίδης, πρῶτον μὲν εὐχαρίστησε τὸν Σύλλογον ἐπὶ τῇ ἐξαιρέτῳ ταύτῃ τιμῇ, προσθεὶς, ὅτι δὲν θέλει παύσει και ἐν τῷ μέλλοντι νὰ καταβάλλῃ τὰς αὐτὰς και μείζονας προσπάθειάς ὑπὲρ τῆς ὠφελείας και προόδου τῶν Σχολείων· δεύτερον δὲ παρέστησεν, ὅτι οὐδὲν αὐτὸς μέγα και σπουδαῖον θὰ κατώρθου ἄνευ τῆς εὐγενοῦς και πατριωτικῆς προθυμίας τοῦ ἐπὶ τῶν Κεδιδικῶν θεάτρων ὑπουργοῦ, τοῦ δημογενοῦς Παύλου Δρανήτη, ὅστις ἀείποτε παρεχώρησεν αὐτῷ πάντα τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν παραστάσεων μέγα και διευκόλυνε τελείως τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν. Διόπερ προτείνει ν' ἀναγορευθῆ ὁ Κύριος Παῦλος Δρανήτης ΕΠΙΤΙΜΟΝ ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.

Προτείναντος δὲ τοῦτο τοῦ Προέδρου πρὸς τὴν Συνέλευσιν, αὕτη παμφηφεί ἐνέκρινε τὴν πρότασιν.

Κατόπιν ὁ Πρόεδρος ἔλαξε τάδε :

« Κατὰ τὰ προηγηθέντα, Κύριοι, πρόκειται σήμερον νὰ ὁμιλήσῃ ἐνταῦθα ὁ διακεκριμένος ἱατρός και λόγιος, Κ. Ἀν. Γούδας. Νομίζω δὲ ἀναγκαῖον νὰ ἐκθέσω διὰ βραχέων ὑμῖν τίς ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ μέλλον νὰ δώσῃ πρὸς ἡμᾶς σοφὰς και ὠφελίμους σήμερον γνώμας και συμβουλὰς. Ὁ Κ. Γούδας, γόνος ἐντίμου και εὐπόρου οἰκογενείας τῆς κωμοπόλεως τῶν Ἰωαννίνων Γραμμένου, συμπολίτης ἄρα τῶν Ζωσιμάδων, τοῦ Καπλάνη και τοῦ πολλοῦ Ἀσωπίου, ἐδιδάχθη τὰ γραμματικά ἐν τῇ σχολῇ τῶν Ἰωαννίνων. Μόλις δὲ, ἐγκατασταθείσης τῆς βασιλείας ἐν Ἑλλάδι, ἰδρῆθη τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν

Πανεπιστήμιον, ἔσπευσεν ἐκ τῶν πρώτων νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἐν αὐτῷ ἐπὶ αἰσίοις οἰωνοῖς ἀρξαμένης ἐπιστημονικῆς διδασκαλίας, καταταχθεὶς εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Ἰατρικῆς. Μετὰ τοσαύτης δ' ἐπιμελείας και ἐπιμονῆς διήκουσε τὴν σειρὰν τῶν ἐν αὐτῇ διδασκομένων, ὥστε, ἐνῶ μέχρις ἐκείνου οἱ φοιτῶντες εἰς τὴν Ἰατρικὴν Σχολὴν ἤρχοντο εἰς τὴν ἐπιτεῦξιν ἀπλῆς ἀδείας πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος, ἀδείας κοριζομένης δι' ἀτελῶν τινῶν πρακτικῶν ἐξετάσεων ἐνώπιον τοῦ Ἰατροσυνηδρίου, ὁ Κ. Γούδας πρῶτος ἀπατόλησε ν' ἀποδυθῆ εἰς τὸν ἀγῶνα διδακτορικῶν ἐξετάσεων ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς, και νὰ διέλθῃ τὴν δοκιμασίαν ταύτην θριαμβευτικῶς, ἀξιωθείς πρῶτος αὐτὸς διδακτορικῶν διπλώματος τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα· ἐπιδοθεὶς δὲ μετὰ τοῦτο εἰς τὴν μετὰ ζήλου ἐξάσκησιν τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος, διεκρίθη ἐν αὐτῷ ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὐ μόνον ὡς πρακτικὸς και ἔμπειρος ἱατρός, ἀλλὰ και ὡς συγγραφεὺς πλείων ὄσων ἱατρικῶν συγγραμμάτων, μεγίστως ὑπηρετησάντων τὴν ἐν Ἑλλάδι ἱατρικὴν ἐπιστήμην. Ἄλλ' ὁ κ. Γούδας, ἀνήκων εἰς τὴν γενεὰν ἐκείνην, ἧς οἱ πατέρες ἠγωνίσαντο τὸν ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως τῆς Πατρίδος ἰσρὸν και μακρὸν ἀγῶνα, εἰς τὴν γενεὰν, ἧτις ἤκουσεν ἐκ στόματος τῶν πατέρων και μητέρων αὐτῆς ἐντραγωδούμενα τὰ δεινὰ και τὰ βάσανα, ὅσα ὑπέστησαν αἱ τότε οἰκογενεὶαι κατὰ τὸ πολυετὲς διάστημα τοῦ τὴν ἀπελευθερώσειν μικρᾶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ γωνίας ἐπενεγκόντος ἀγρίου και καταστρεπτικοῦ πολέμου, δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀδιάφορος ἐνώπιον τῆς πολιτικῆς διαφθορᾶς και τῆς καταπατήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνος, τῶν διὰ χεϊμάρων αἵματος και διὰ παντοειδῶν καταστροφῶν και παθημάτων ἀποκτηθέντων διὸ εἰργάσθη ἐκθύμως ὑπὲρ τῶν

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

τοῦ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.

ΠΡΑΞΙΣ ΙΓ'.

τῆς 19 Ἰανουαρίου.

Ὁ Πρόεδρος ἀνέγνω ἐπιστολὴν τῆς Ἐφορίας τοῦ ἐν Μανσούρα Ἑλληνικοῦ σχολείου, ἐξαιτουμένης τὴν συνδρομὴν τοῦ Συλλόγου δι' ἀποστολῆς βιβλίων τινῶν και ἄλλων εὐθημάτων.

Τὸ Συμβούλιον, πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ εἰδικῶς περὶ συνδρομῆς πρὸς τὸ ἐν Μανσούρα σχολεῖον, ἔκρινεν εὐλογον νὰ προβῆ πρῶτον εἰς ἐναρξιν ἐφαρμογῆς τῶν παρὰ τῆς γενικῆς Συνελεύσεως ψηφισθέντων περὶ ὑποστηρίξεως ἐν γένει τῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Αἰγύπτου Ἑλληνικῶν σχολείων. Καὶ δὴ ἐψήφισε νὰ χορηγῶνται τὰ ἡμίση τῶν ἐν ἐκάστῃ τῶν τριῶν ἐπαρχιῶν Τάντας, Ζαγαζικίου, και Μανσούρας εἰσοδημάτων τοῦ Συλλόγου ἐκ τῶν ἐτησίων καταβολῶν τῶν ἐν ἐκάστῃ αὐτῶν ἑταίρων ἢ συνδρομητῶν τοῦ Συλλόγου, πρὸς τὰς Ἐφορίας τῶν σχολείων Τάντας, Ζαγαζικίου, και Μανσούρας, ἐπεφορτίσαν τὸν Πρόεδρον νὰ ἀνάγγειλῃ τοῦτο πρὸς τε τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις ἑταίρους και πρὸς τὰς Ἐφορίας τῶν Σχολείων.

Κατόπιν τὸ Συμβούλιον, ἀπεδεξάμενον τὴν αἴτησιν τῆς Ἐφορίας Μανσούρας, ἐψήφισεν Ἐπειδὴ ὁ Σύλλογος δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ παρόντος χρήματα διαθέσιμα, ἵν' ἀποστείλῃ ἐκεῖσε, ν' ἀποσταλῶσι 50 γραμμᾶτια (ἐκ 5 φρ. ἑκάστον) τοῦ ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου Λαχείου, ἅμα ὡς ταῦτα ἐκδοθῶσι, πρὸς τὴν Ἐφορίαν τοῦ σχολείου Μανσούρας, ὅπως αὕτη ἐκποιήσῃ ταῦτα πρὸς ὄφελος τοῦ σχολείου. Τὰ 50 δὲ φρ. ὅσα γραμμᾶτια θέλουσι λογισθῆ εἰς τὰς

καταπατουμένων ἐλευθεριῶν τοῦ Ἔθνους, και πολλὰ ἐκ τοῦτου ὑπέστη δεινὰ, ῥιφθεὶς εἰς τὰς φυλακὰς μετὰ τῶν κκούργων και ἐπὶ πολλοῦς μῆνας φαγῶν τὸν πικρὸν ἄρτον τῆς ἐξορίας. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς νέας τάξεως τῶν πραγμάτων, ἐπεδόθη και πάλιν εἰς παντοίας ἐπωφελεῖς συγγραφάς, και ἤδη καταγίνεται ἀνευδότης, ὡς γινώσκατε, εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ συγγράμματος τῶν Παραλλήλων βίων τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, οὗ ἐξέδωκε μέχρι τούτου διὰ μυρίων δυσχερειῶν και στερησεων 8 ὄλους τόμους, τεσσάρων εἰσέτι ὑπολειπομένων πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου, ὑπὲρ προώρισται νὰ καθέξῃ ἐν τῇ νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ ἢν θέσιν κατέχουσιν ἐν τῇ παλαιᾷ οἱ παράλληλοι βίοι τοῦ Πλουτάρχου. Ταῖοιυτος ὁ ἀνὴρ, Κύριοι, οὗ πρόκειται ν' ἀκούσωμεν σήμερον τὰ χρυσὰ λόγια, και θν παρακαλῶ ν' ἀναβῆ ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸ βῆμα.»

Παρελθὼν τότε εἰς τὸ βῆμα ὁ Κ. Γούδας, ἀνέγνωσεν ἐν μέσῳ ἄκρας σιγῆς και συντόνου προσοχῆς τοῦ ἀκροατηρίου τὴν «Περὶ καταλλήλου διαίτης τῶν ἐν Αἰγύπτῳ παροικούντων» ὁμιλίαν του, ἢν ἐπεσφράγισαν ζωηραὶ ζητωκραυγαὶ και ῥαγδαῖαι χειροκροτήσεις.

Ὁ Πρόεδρος, εὐχαριστήσας τὸν Κ. Γούδαν ἐπὶ τῇ σοφῇ και καταλλήλῳ ὁμιλίᾳ του, προέτεινε εἰς τὸν Σύλλογον τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ Κ. Ἀν. Γούδα ὡς μέλους ἐπιτίμου τοῦ Συλλόγου, ὑπὲρ ὁμοθυμαδὸν παρεδέχθη οὗτος.

Εὐχαριστήσαντος δ' ἐπὶ τούτῳ τοῦ Κ. Γούδα τὸν Σύλλογον, ὁ Πρόεδρος ἐκήρυξε περαιωμένας τὰς ἐργασίας τῆς Συνελεύσεως.

Ὁ Πρόεδρος

Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὁ Γραμματεὺς

ΣΤΥΛ. ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ.

πρὸς ἐκκύβευσιν τοῦ Λαχείου γεννησάμενας δαπάνας.

Προσέτι ἐψήφισε τὴν ἀποστολὴν ἐκεῖσε οὐ μόνον τῶν αἰτουμένων λεξικῶν, ἦτοι Ἑλληνικοῦ, Γαλλοελληνικοῦ, Ἑλληνογαλλικοῦ καὶ Ἀραβικοῦ, ἀλλὰ καὶ διαφόρων ἄλλων ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Συλλόγου ἀποθετημένων πρὸς τοῦτο, διδασκτικῶν καὶ ὠφελίμων βιβλίων ἀνήθηκε δὲ τῷ Προέδρῳ τὴν φροντίδα τῆς ἀποστολῆς τούτων.

Τέλος Ὁ Πρόεδρος ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἐγκρισιν τοῦ Συμβουλίου σχέδιον κανονισμοῦ τῆς Βιβλιοθήκης, τοῦ Ἀναγνωστηρίου, τοῦ Μουσείου καὶ τοῦ Ψυχαγωγίου τοῦ Συλλόγου, ἐξ ἄρθρων 33 καὶ κεφαλαίων 5. Τὸ δὲ Συμβούλιον, συζητήσαν κατ' ἄρθρον αὐτὸν, ἐπεκύρωσε, καὶ διέταξε τὴν διὰ τοῦ «Κέκροπος» δημοσιεῦσιν αὐτοῦ.

Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος.
ΔΗΜ. ΦΙΛΗΠΠΟΥ, Ἀντιπρόεδρος.
ΣΤΥΛ. ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ, Γραμματεὺς.
ΔΗΜ. ΔΙΑΚΟΜΙΔΗΣ } Σύμβουλοι.
ΕΥ. ΠΑΝΑΣ }

ΠΡΑΞΙΣ ΙΔ΄.

τῆς 5 Μαρτίου.

Ὁ Πρόεδρος, παρουσιάσας πρὸς τὸ Συμβούλιον τὰ εἰς 580 ἀντίτυπα ἐκτυπωθὲν ποίημα τοῦ κ. Ἰ. Κόκκαλη ὁ Ἐσπερινός, ὅπως, κατὰ τὰ ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως, πωληθῆ πρὸς ὄφελος τῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ Ἑλληνικῶν Σχολείων, ἀνήγγειλεν, ὅτι τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσεως κατέβαλε φιλοτίμως ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Κοσ. Σπ. Παπαθανασόπουλος. Τὸ δὲ Συμβούλιον ἐπεφόρτισε τὸν Πρόεδρον νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ πρὸς τὸν Κ. Σπ. Παπαθανασόπουλον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ν' ἀποστείλῃ αὐτῷ 20 ἀντίτυπα, ἵνα τὰ διαθέσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ. Ἐψήφισε δὲ ν'

ἀποσταλῶσιν 20 ἀντίτυπα αὐτοῦ δωρεάν πρὸς τὰς ἐφημερίδας, μεθ' ὧν ἀνταλλάσσεται ὁ Κέκροψ, καὶ ἀνά 50 πρὸς τὰς Ἐφορείας τῶν σχολείων Τάντας, Μανσοῦρας καὶ Ζαγαζικίου, τὰ δὲ λοιπὰ νὰ πωληθῶσιν εἰς ὄφελος τῶν σχολείων.

Ὁ Πρόεδρος ἀνεκοίνωσεν ἐπιστολὴν τῆς Ἐφορείας τοῦ ἐν Ἰσμαηλίᾳ Ἑλλην. σχολείου, κινδυνεύοντος νὰ κλεισθῆ ἕνεκα οἰκονομικῆς δυσχερείας, ἐξαιτουμένης τὴν ἀρρωγὴν τοῦ Συλλόγου. Τὸ δὲ Συμβούλιον ἐψήφισε ν' ἀποσταλῶσιν πρὸς τὴν Ἐφορείαν τοῦ σχολείου Ἰσμαηλίας 150 φράγκα ἐκ τῶν εἰσπραχθησόμενων ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ προσέτι 50 αὐτοῦ ἀντίτυπα, ἵνα πωληθῶσιν ὑπὸ τῆς Ἐφορείας πρὸς ὄφελος τοῦ σχολείου.

Ὁ Πρόεδρος ἀνέγνω εὐχαριστήριον ἔγγραφο τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐν Μανσοῦρα Ἑλληνικῆς Κοινότητος διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἀποσταλλέντα εἰς τὸ ἐκεῖσε σχολεῖον βιβλία, καὶ ἀντίγραφον πρακτικοῦ τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται, ὅτι ὁ Σύλλογος ἀνηγορεύθη *Εὐεργέτης τῆς Κοινότητος Μανσοῦρας*.

Ὁ Πρόεδρος ἀνεκοίνωσεν, ὅτι οἱ ἐν Βένχα ἑταῖροι τοῦ Συλλόγου μετὰ νέων ἄλλων ἐγγραφέντων, ἀποτελέσαντες τὸν ἀριθμὸν ὀκτώ, συνέταξαν τῆ 24 Φεβρουαρίου πρωτόκολλον, δι' οὗ ἐψήφισαν μὲν τὴν αὐτόθι σύστασιν παραρτήματος τοῦ Συλλόγου, ἐξελέξαντο δὲ Πρόεδρον μὲν τὸν Κ. Καμπάνην, Ταμίαν δὲ τὸν Κ. Στάμπαν, καὶ Γραμματέα τὸν Κ. Γεωρ. Κουκουσλήν. Ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ οἱ ἐν Βίρκετ-ἔλ-Σάβ ἑταῖροι, γενόμενοι ἐν συνόλῳ 16 μετὰ νέων ἐγγραφέντων, συνέστησαν διὰ πρωτοκόλλου τὸ αὐτόσε παράρτημα τοῦ Συλλόγου, καὶ ἐξελέξαντο Πρόεδρον μὲν αὐτοῦ τὸν Κ. Ἰω. Πρεβελεγιάδην, Ταμίαν δὲ τὸν Κ. Παῦλον Ἡσαϊάν, καὶ Γραμματέα τὸν Κ. Σ. Λοβέρδον.

Ἀνήγγειλε δὲ, ὅτι μέλη τινὰ τοῦ Συλλό-

γου προέτειναν νὰ τελεσθῆ δι' ἐράνου καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ Συλλόγου, μνημόσυνον ἀρχιερατικὸν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐκ Κοριτσᾶς Β. Πρίφτη, τοῦ ἀρτίως ἀποβιώσαντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κληροδοτήσαντος σύμπασαν τὴν ἑαυτοῦ περιουσίαν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα του καὶ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ Συμβούλιον ἐγκρίναν, ὥρισε νὰ παρακληθῆ ὁ ἐπίτιμος ἑταῖρος Κ. Γούδας ν' ἀπαγγείλῃ, μετὰ τὸ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μνημόσυνον, ἐγκώμιον τοῦ ἀποβιώσαντος κατάλληλον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου.

Ὁ Πρόεδρος, ἀναμνήσας, ὅτι τὴν 11 Μαρτίου εἶναι ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τοῦ Πατριάρχου Σωφρονίου, πνευματικοῦ προστάτου τοῦ Συλλόγου, προτείνει νὰ παρασταθῆ μὲν τὸ Συμβούλιον εἰς τὴν λειτουργίαν, νὰ ἐπισκεφθῆ μετ' αὐτὴν καὶ συγχαρῆ τὸν Ἐπίτροπον τῆς Α. Π., νὰ τηλεγραφῆσῃ δὲ ταῦτα καὶ πρὸς τὴν Α. Π. Τὸ Συμβούλιον ἐγκρίναν ἀμέσως τὴν πρότασιν, ἀνήθηκε τῷ Προέδρῳ τὴν ἐκτέλεσιν, παραγγείλαν αὐτῷ ν' ἀπευθύνῃ καὶ κατάλληλον ἔγγραφο πρὸς τὴν Α. Π. περὶ τῶν δεδογμένων.

Ἐπειδὴ πολλὰ τῶν ὑπὲρ τοῦ Λαχείου ἐργαζομένων Κυριῶν δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τελειώσωσι τὰ ἐργόχειρα, ἄλλαι δὲ τινες παρεπονήθησαν ὅτι δὲν ἔμαθον τοῦτο ἐγκαίρως, ἵνα ἐτοιμάσωσι τι καὶ αὐταί, ὁ Πρόεδρος προέτεινε τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκκύβεύσεως αὐτοῦ κατὰ τὴν 21 Μαΐου. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑπάρχοντα 4 μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Λαχείου οὔτε ἐπαρκῆ εἶνε, οὔτε καιρὸν ἱκανὸν δύνανται νὰ διαθέσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, καθ' ὃ τυγχάνοντα πάντα λίαν πολυάσχολα, ὁ Πρόεδρος ἐπρότεινε νὰ προσεθῶσιν τρία ἔτι μέλη εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην, νέοι δραστήριοι καὶ φιλόκαλοι, δυνάμενοι νὰ βοηθήσωσι τελεσφόρως τὰ προϋπάρχοντα πολυάσχολα μέλη. Ὡς τοιοῦτους δὲ προτείνει τοὺς ΚΚ. Ἀλ. Ἰωαννίδην, Ἰω. Πάρσαλην καὶ

Ἡλίαν Η. Ἰατροῦ. Τὸ δὲ Συμβούλιον ἐνέκρινε τὴν τε ἀναβολὴν τῆς ἐκκύβεύσεως εἰς τὴν 21 Μαΐου καὶ τὸν διορισμὸν τῶν τριῶν νέων μελῶν.

Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος.
ΣΤΕΛ. ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ, Γραμματεὺς.
ΔΗΜ. ΔΙΑΚΟΜΙΔΗΣ } Σύμβουλοι.
ΝΙΚ. ΤΣΙΓΑΔΑΣ }
ΗΛ. Π. ΙΑΤΡΟΥ }

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ.

Τῆ 6 Μαρτίου, ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ἀρχιερατικὸν ἐτελέσθη μνημόσυνον ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐπιτρόπου Ἁγ. Εὐθυμίου, καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ Συλλόγου, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐκ Κοριτσᾶς Β. Πρίφτη, τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀρτίως ἀποβιώσαντος, καὶ σύμπασαν τὴν περιουσίαν του κληροδοτήσαντος εἰς τὸ ἔθνος. Μετὰ τὸ μνημόσυνον πλῆθος ἐκλεκτῶν συνῆλθε, προσεζάρχοντος τοῦ Γεν. Προξένου Κ. Ἰ. Πέρβελου, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου, ὅπου ὁ ἐπίτιμος αὐτοῦ ἑταῖρος καὶ ἱατρός Κ. Α. Ν. Γούδας ἐξεφώνησε καταλλήλοτατον ἐγκώμιον, ἐκθύμως χειροκροτηθὲν ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου. Μετὰ δὲ τοῦτο ὁ Πρόεδρος ἐπεσφράγισεν τὴν ἱεροπρεπῆ ταύτην τελετὴν, προσκαλέσας τοὺς παρευστώτας νὰ συνακράξωσι τρεῖς μετ' αὐτοῦ: Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ Βασ. Πρίφτου!

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΥ ΔΙΑΤΗΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΛΙΓΥΠΤῳ ΠΑΡΟΙΚΟΥΝΤΩΝ.

Ὁμιλία, γενομένη ἐν τῷ Ἑλλ. Φιλικαῖδ. Συλλόγῳ

Η ΕΝΟΤΗΣ

Ἰπὸ τοῦ ἱατροῦ ΑΝ. Ν. ΓΟΥΔΑ.

ΣΕΒΑΣΤΗ ΟΜΗΓΥΡΙΑΣ!

Καίτοι πρὸ πολλοῦ ἀπόμαχος σχεδὸν γενόμενος τῆς ἐξασκήσεως τῆς ἱατρικῆς, δὲν δύναμαι ὅμως οὔτε ἐπιθυμῶ νὰ διατελῶ ἐν τῇ ἀλ-

λοδαπή τουλάχιστον και εις τὰ περι αὐτὴν οὔτε πάντῃ ἀναυδος, οὔτε και πάντῃ ἀλυσιτελής, ὁσάκις μάλιστα συνάδελφοι τιμῶντες ἐνταῦθα τὴν τε ἱερὰν ταύτην τέχνην και τὴν πατρίδα μοι παρέχουσι διπλὴν και ἀνεκτίμητον φιλοξενίαν τὴν οἴκοι και τὴν ἐνώπιον τοιοῦτου και τοσοῦτου ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.

Και ὡς θέμα μὲν τῆς ὁμιλίας μου ἐξελεξάμην τὰ περι καταλλήλου διαίτης τῶν ἐν Αἰγύπτῳ παρεπιδημούντων, ἐξαιτούμαι δὲ τῆς συγγνώμης ὑμῶν τε και τῶν συναδέλφων ἀν ὡς γέρον και πάντῃ ἀπροπαράσκευος και γερούμενος βοηθημάτων μὴ δυνηθῶ οὔτε νὰ εἰσδύσω ἐν λεπτομερείᾳ εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ἀντικειμένου, οὔτε εὐ μεθόδως και καλλιεπῶς νὰ διαπραγματευθῶ τὰ περι αὐτοῦ ἐξελεξάμην δὲ τὸ θέμα τούτο, οὐχὶ ὡς στερούμενος ἄλλου, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο, ὑπερ ὄφειλον νὰ πραγματευθῶ, τὰ καθήκοντα δηλαδὴ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, εὐχαρίστως βλέπω ὅτι ἀνεδέχθητε ἐμπράκτως ὑμεῖς και ἐκτελεῖτε μετὰ τοσαύτης προθυμίας, ὥστε δύνασθε νὰ χρησιμεύσητε και παρ' ἄλλοις ὡς παράδειγμα ἀξιολίμητον. Ὁ μὲν Σύλλογός Σας π. χ. ὁ ὑπὸ τοιοῦτων ἀνδρῶν διευθυνόμενος και τοιοῦτων και τοσοῦτων μελῶν ὑποστηρίζόμενος, ἄριστα ἐνοήσας τὸν προορισμὸν του, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ χρησιμεύσῃ διὰ τε τοῦ περιοδικοῦ του συγγράμματος και διὰ τῶν ἄλλων πατριωτικωτάτων ἐνεργειῶν του, ὡς περιλαμβῆς φάρος τοῦ ἑλληνισμοῦ οὐ μόνον κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἀλλὰ και ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀφρικὴν τὰ δ' ἐκ παιδευτικά σας καταστήματα, κοινωτικά τε και Ἀμπετεία, ἄριστα κατηρητισμένα, ὡς ἔμαθον, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μορφώσωσι νέους ἀνευρυθριάτως και ὑψαυχένως δυνηθησομένους νὰ εἰπῶσι ποτε τὸ Σπαρτιατικὸν ἐκεῖνο «ἄμμες δ' ἐγ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρρους.» Και τὸ ἐμπόριον τέλος και αἱ ἄλλαι ἐπιχειρήσεις σας

αἱ πηγαὶ αὐταὶ τοῦ πλοῦτου και τῆς εὐημερίας εἰς χεῖρας τοιοῦτων και τοσοῦτων Ἑλλήνων ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ταύτης τῆς ἐπαγγελίας εὐρισκόμενα, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ χρησιμεύσωσι ποτε τῇ τε πατρίδι και τῷ ἑλληνισμῷ, ὡσπερ ἐχρησίμευσαν τὰ πλοῦτη τῶν Ζωσιμάδων, τοῦ Καπλάνη, τῶν Ριζαρῶν, τοῦ Βαρβάκη, τῶν Ἀμπετιδῶν και ἄλλων, ὧν τοὺς βίους συνέγραψα και οἵτινες κατέστησαν τὴν πατρίδα ἀπὸ δούλης ταιαύτην, οἷα εἶναι σήμερον, σεμνονομένη, ὡσπερ αἱ ἀρχαῖαι Σπαρτιατίδες, μόνον ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς τῶν τέκνων τῆς.

Πᾶν ὅ,τι λοιπὸν ὄφειλον ἐγὼ νὰ εἰπῶ περι τούτων, πᾶν φιλοτίμως ὑμεῖς ἐπράξατε και πράττετε και δὲν θὰ παύσητε νὰ πράττητε, ἐμοὶ δὲ ἐν τῇ ἰατρικῇ ἀνατραφέντι και ἐν αὐτῇ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου μου κατατρίψαντι, και ἐκ τῆς κοινῆς πατρίδος ἄρτι ἀφιχθέντι, ἐπιβάλλεται τρόπον τινὰ ὡς ἱερὸν καθῆκον νὰ λαλήσω περι καταλλήλου διαίτης και πέπεισμαι, ὅτι οἱ ἀξιότιμοι συνάδελφοί μου, οἱ ἐξασκούντες ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐνταῦθα τὸ τοῦ γητροῦ ἐπάγγελμα και τιμῶντες δι' αὐτοῦ, ὡς εἶπον, τὴν τε πατρίδα και τὴν ἐπιστήμην, δὲν θὰ ἐκλάβωσι τὸ διάθημά μου τοῦτο ὡς ἰατρικὴν προπέτειαν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς φιλοδώρημα, πεμπόμενον ὑπὸ τῆς προσφιλεστάτης πατρίδος πρὸς σ' ἀγαπητὰ αὐτῆς τέκνα, δι' ἐκείνου ὅστις πρῶτος ἠξιώθη ἐν αὐτῇ τὸ τοῦ διδάκτορος τῆς ἰατρικῆς δίπλωμα.

Περιηγηθεῖς δὲ και ἄλλοτε τὴν Αἴγυπτον, ἔλαβον πολλάκις και τότε και ἤδη ἀφορμὴν νὰ πεισθῶ, ὅτι τὰ πλεῖστα μὲν, εἰ μὴ ὅλα, τῶν νοσημάτων προέρχονται ἐκ τῆς μὴ καταλλήλου διαίτης ταύτης δὲ κανονισθείσης και διατηρουμένης κατὰ τε τοὺς κανόνας τῆς ἰατρικῆς και κατὰ τὰς ἐνδείξεις τῆς φύσεως, ὀλίγαι ἴσως ἐν τῇ ὑψηλῇ χῶραι εἰσὶν ὑγιέστεραι τοῦ Κάφρου τοῦλάχιστον, τῆς Ἀλεξαν-

δρείας και ἄλλων τινων ὁμοίων ταύταις πόλεων τῆς Αἰγύπτου.

Τίς δ' ἐστὶν ἡ κατάλληλος διαίτα; Αὐτὴ ἡ φύσις δεικνύει ἡμῖν τοῦτο. Ὅσον συχναὶ εἰσὶν ἐν Αἰγύπτῳ αἱ πρὸς τὰ ἄνω συμφορήσεις τοῦ αἵματος, ἐξ ὧν πηγάζουσι και ἠπατίτιδες, και ὀφθαλμίαι και ἀποπληξίαι τῶν πνευμόνων ἢ τῆς καρδίας ἢ τοῦ ἐγκεφάλου, και τὰ ἐκ τούτων δεινὰ ἐπακόλουθα, ὅσον συχναὶ, λέγω, εἰσὶν ἐν Αἰγύπτῳ αἱ πρὸς τὰ ἄνω συμφορήσεις, τόσον ἄφθονα και σχεδὸν πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν παρέχει ἡ φύσις τὰ μέσα τοῦ προλαμβάνειν τε και θεραπεύειν ἅπαντα ταῦτα.

Πρώτιστον μὲν σύμπτωμα και τρόπον τινὰ ἀρρώθων ἢ εἰδοποίησις τῶν πρὸς τὰ ἄνω συμφορήσεων τοῦ αἵματος εἶναι ἡ δυσκοιλιότης, προερχομένη ἐκ τῆς μείζονος θερμότητος τοῦ κλίματος, αὐξάνουσα ἐκ τῆς μὴ καταλλήλου διαίτης και προκαλοῦσα δεινότατα ἐπακόλουθα εἴτε ἐξ ἀπλῆς ἀμελείας, εἴτε και ἐκ τῆς χρήσεως διαίτης ἀντιθέτου τῆς ἐνδείξιμένης και ἐκ τῆς καταχρήσεως οἰνοπνευματῶν ποτῶν. Πρώτιστον δὲ καθῆκον παντὸς ἐπιθυμοῦντος τὴν διατήρησιν τῆς ὑγείας του εἶναι νὰ λύσῃ ὅπως δῆποτε τὴν δυσκοιλιότητα και νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς κάτω κοιλίας οὕτως ὥστε νὰ ἐξέρχεται ἀκωλύτως πᾶν τὸ περιττὸν γενόμενον, ὡς ἐπιβλαβὲς τότε κατασταθῆν.

Και πρὸς μετρίασιν μὲν τῆς θερμότητος ἢ φύσις παρέσχεν ἡμῖν ἐν ἀφθονίᾳ τὸ ὕδωρ τὸ διυλισμένον μάλιστα ἀξιόλογον ποτάμιον μεταχειριζόμεθα δὲ τοῦτο πρὸς τε τὴν πόσιν και πρὸς συχνὴν ἐπίλουςιν τῶν ἄνω μερῶν τοῦ σώματος. Και δὲν γινώσκω διὰ τὰ θερμὰ τοῦλάχιστον κλίματα οὔτε ὑγιεινότερόν τι μέσον τῆς καθαρῆς ὑδροποσίας και τῆς συχνῆς ψυγρολυσίας τῆς κεφαλῆς, οὔτε ὀλεθριώτερον τῆς χρήσεως τῶν οἰνοπνευματῶν ποτῶν και τῆς κραιπάλης διὰ μὲν τῶν πρῶ-

των συγκιρνᾶται ἢ θερμότης και ἀποκρούονται αἱ συμφορήσεις διὰ δὲ τῶν δευτέρων ἐπαυξάνουσιν ἀμφοτέρω ὡσπερ ἡ πυρκαϊὰ ἐκείνη, εἰς τὴν ἐπιχέει τις πετρέλαιον ἢ αἰνόπνευμα.

Πᾶν δικαίως ἄρα ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Μωαμεθανικοῦ θρησκευματος ἐν Ἀραβίᾳ και Αἰγύπτῳ συνέστησε και ὡς θρησκευτικὸν παράγγελμα τὰς συχνὰς ἐπιλούσεις και τὴν ὑδροποσίαν και ἐθεώρησεν ὡς βαρυτάτην ἀμαρτίαν τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου και τὴν κραιπάλην ὅσῳ δὲ μᾶλλον ὑδροπότης εἶναι ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ζῶν ἢ παρεπιδημῶν, ὅσῳ συχνότερον ἐπιλούει διὰ ψυχροῦ ὕδατος τὰ ἄνω μέρη τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἀποφεύγων μόνον τὴν νοσερὰν ψύχρανσιν και τούτου, τόσῳ ὑγιέστερος διατηρεῖται ὅσῳ περισσότερον καταχρᾶται τοῦ οἴνου και κατ' ἐξοχὴν τῶν πνευματῶν ποτῶν και ὅσῳ πλεότερον ἀμελεῖ τὴν τε καθαριότητα τοῦ δέρματος και τὴν τακτοποίησιν τῶν λειτουργιῶν τῆς κάτω κοιλίας, τόσῳ νοσοδέστερος καθίσταται.

Πρὸς διατήρησιν δὲ τῆς εὐεξίας δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ ὑδροποσία, οὔτε μόνη ἡ ἐπίλουςις τῶν ἄνω και ἡ καθαριότης τοῦ δέρματος, ἀλλὰ προσαπαιτεῖται νὰ κανονισθῇ και ἡ βρώσις οὕτως ὥστε νὰ διατρέφεται μὲν ἀποχρώντως ὁ ὄργανισμός, ἀλλὰ νὰ μὴ διαμένωσιν ἐν αὐτῷ τὰ περιττὰ εὐνόητον δὲ εἶναι ὅτι, ὅσῳ ψυχρότερον εἶναι τὸ κλίμα ἐν ᾧ ζῆ ὁ ἄνθρωπος, τόσῳ στερεωτέρων και θρεπτικωτέρων τροφῶν ἔχει ἀνάγκη ὅσῳ δὲ θερμότερον τόσῳ ὑδαρεστέρον και θρεπτικῶν μὲν οὐχ ἥττον, ἀλλ' εὐπεπτοτέρων τούτου ἕνεκα ἢ φύσις ἐν μὲν τοῖς ψυχροῖς κλίμασιν ὤρισε νὰ φύωνται ἐν ἀφθονίᾳ και νὰ εὐδοκίμωσιν αἱ καστανεαὶ, αἱ μηλέαι, αἱ καρυαὶ και τὰ τούτοις ὁμοία ἐν δὲ τοῖς θερμοῖς τούναντίον οἱ ὕδαρες, γλυκεῖς και ὑπόξινοι καρποὶ, οἷον τὸ ἀνανάς, αἱ σταφυλαὶ, και τὰ πορτοκάλια

ἐκεῖ μὲν εὐδοκιμοῦσι μᾶλλον τὰ βολδῶδη, οἷον τὰ γεώμηλα· ἐνταῦθα δὲ μᾶλλον τὰ ποώδη, οἷον ἡ τομάτα· ἐκεῖ μὲν θαυμάζεται τὸ πάχος τῶν βοῶν καὶ τῶν χοίρων καὶ τῶν χηνῶν καὶ φημίζεται ἡ ἡδύτης τοῦ ἡμιψήστου κρέατος αὐτῶν· ἐνταῦθα δὲ τούναντίον φημίζεται ἡ ἡδύτης τοῦ κρέατος τῶν ἀμνῶν καὶ τῶν ἐνικυσιῶν Ἰνδικῶν ὄρνιθων, τὰς δὲ κοινὰς ὄρνιθας ἡ φύσις κατέστησεν ἐνταῦθα καὶ κατὰ τὸ σῶμα μικροτέρας, ἵνα διδάξῃ τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ζῶντας, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὀρέγωνται τῶν μεγάλων καὶ πολυσάρκων καὶ παχύτατα κρέατα ἐχόντων ζῶων, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν μικρῶν καὶ εὐσάρκων καὶ εὐπέπτων.

Ἄλλ' ὁ θέλων νὰ βιάσῃ κατὰ τὰς ὀρέξεις του καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν ἄνθρωπος ἀντὶ νὰ συμβουλευθῇ ταύτην καὶ κανονίσῃ κατ' αὐτὴν τὴν διαίτην του, τούναντίον συμβουλεύεται ἐκείνας καὶ καθίσταται πολλάκις αὐτὸς οὗτος αἴτιος καὶ ἐνοχος οὐκ ὀλίγων ἐκ τῶν δεινῶν του· διότι ὅσα ὑγιεινὰ εἶναι ἐν τοῖς ψυχροῖς κλίμασι τὸ αἰμοστάζον οὕτως εἰπεῖν καὶ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας μόλις ψθὴν βόιον κρέας, ὅσα ἠρεπτικά εἶναι ἐκεῖ τὰ γεώμηλα καὶ τὰ κάστανα, τόσῳ δύσπεπτος μὲν καθίσταται ἐνταῦθα ἡ χρῆσις αὐτῶν, ὑγιεστάτη δὲ τούναντίον καθίσταται ἡ χρῆσις τῶν τρυφερῶν κρεάτων καὶ μάλιστα τῶν ἀναμικτῶν διὰ ποωδῶν χόρτων καὶ κεκαρυκευμένων δι' ὠποῦ ντομάτων· ὅσα ὑγιεινὰ θεωρεῖται ἐκεῖ τὸ παχὺ γάλα καὶ ἀναγκαῖα καθίσταται ἡ προσθήκη τοῦ βουτύρου ἐν τῷ καφέ, ἐν ᾧ πολλάκις προστίθεται καὶ ὁ παχύτατος χοίρειος μηρὸς, ἢ καὶ αὐτὸ τὸ τεταριγευμένον χοίριον πάχωμα παρὰ τῷ λαῶ, τόσῳ ὀλέθρια μὲν καθίστανται ἅπαντα ταῦτα ἐνταῦθα· χρῆσιμον δὲ καὶ ὑγιεινὸν εἶναι τούναντίον αὐτὸ τοῦτο τὸ γάλα, ἀλλ' ἠραιωμένον ἢ μετασχηματισμένον, ἵνα μὴ μεταβληθῇ ἐν τῷ στομάχῳ εἰς τυρὸν, ἢ κάλλιον εἶναι ν' ἀντικαθίστα-

ται ἡ χρῆσις αὐτοῦ διὰ λεχίθων ὠῶν τῇ κόνει τῆς σακχάρους ἀναμειγμένων ἢ ἐν τῷ καφέ διαλελυμένων, ἢ ἐτι κάλλιον διὰ τῶν λεγομένων πορτοκαλάδων ἢ βυσσινάδων ἢ σωμαδῶν.

Ὅθεν χεῖριστα πράττουσιν ὅσοι μεταβαίναντες ἐκ ψυχροτέρων κλιμάτων διακινῶνται καὶ ἐνταῦθα, ὅπως ἐκεῖ, καὶ ὀλεθριώτατα ὅσοι ἐπιπροσθέτουσι τὴν ὑπέμετρον οἰνοποσίαν, καὶ σχεδὸν αὐτακτονοῦσιν ὅσοι καταχρῶνται τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Δὲν προσγίνεται δὲ μικροτέρα βλάβη καὶ ἐκ τῆς καταχρήσεως τοῦ καπνίζεῖν καὶ μάλιστα διὰ τῶν λεγομένων τσιγαρέτων ἢ τῶν βαρίσμων τσιγάρων. Ὁ ἐκ τούτων καπνός, θερμὸς εἰσερχόμενος εἰς τοὺς πνεύμονας, προκαλεῖ ἐπ' αὐτῶν οὐ μόνον συμφορῆσιν διὰ τοῦ τοπικοῦ ἐρεθισμοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰδός τι χρονίας δηλητηριάσεως τοῦ ὅλου ὀργανισμοῦ, ἐνεκα τῆς ἐν τῷ εἰσπνεομένῳ καπνῷ νικοτίνης, εἶδος δηλητηρίου περιεχομένου ἐν τῷ καπνῷ, ὡσπερ ἡ κινίνη ἐν τῷ περουδιανῷ φλοιῷ.

Τί δὲ νὰ εἴπῃ τις περὶ τῶν ἐχόντων τὴν συνήθειαν νὰ μεταβάλλωσι ἔντε τοῖς ψυχροτέροις καὶ τοῖς θερμοῖς κλίμασι τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν καὶ τἀνάπαλιν, χαρτοπαίζοντες μὲν ἢ κυλινδούμενοι ἐν καφενεῖσις ἐμπλέοις καπνῶν καὶ ἄλλων ἀναθυμιάσεων δι' ὅλης τῆς νυκτός καὶ κοιμώμενοι μέχρι μεσημέριος; Οὐδὲν ὀλεθριώτερον πανταχοῦ καὶ πάντοτε τοῦ ν' ἀντιστρατεύηται τις εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας ἀμεταβλήτους νόμους τῆς φύσεως· ὁ ταῦτα ἀποπειρώμενος ἄνθρωπος, καίτοι πεπραιοκισμένος ὢν διὰ τοῦ ἀνεκτιμήτου λογικοῦ, καθίσταται ὅμως καὶ αὐτῶν τῶν ἀλόγων ζῶων ἀλογώτερος, ἢ καὶ αὐτῶν τῶν θηρίων θηριωδέστερος πρὸς βλάβην καὶ καταστροφὴν τῆς ὑγείας του· διότι καὶ τὰ εὐτελέστερα τούτων τε καὶ ἐκείνων κανονίζουσι τὰ τοῦ ὕπνου καὶ τῆς ἀναπαύσεως κατὰ τοὺς

νόμους τῆς φύσεως. Ἡ ὄρνις π. χ. ὅσα πεπεινασμένη καὶ ἂν ἦναι οὐδέποτε ὅμως περιφέρεται τὴν νύκτα ἵνα σκαλαθῆρῃ. Τὰ δὲ ἄγρια θηρία νύκτωρ μὲν ἐξέρχονται τῆς κρύπτης τῶν πρὸς ἄγρην, ἀλλὰ πράττουσι τοῦτο κατ' ἀνάγκην πρὸς διατήρησιν μάλιστα τῆς ζωῆς, ἵνα μὴ φρωρθῶσι τὴν ἡμέραν καὶ καταδιωχθῶσι καὶ φονευθῶσι ὡς πολέμια τῶν τε λογικῶν καὶ τῶν ἀλόγων ἄλλων ζῶων.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν, ὁ οὐδένα ἔχων τὴν ἡμέραν πολέμιον εἰς τὰς ἐντίμους ἐργασίας του, ἢ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς λογικὰς διασκεδάσεις του καὶ μεταβάλλων ταύτην εἰς νύκτα μόνον πρὸς τρυφὴν καὶ κόρσειν ἡδονῶν, καθίσταται καὶ τῶν ἀλόγων ζῶων ἀλογώτερος ἢ καὶ αὐτῶν τῶν θηρίων θηριωδέστερος πρὸς βλάβην καὶ καταστροφὴν τῆς ὑγείας ἢ καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του, εἰς ἣν οὗτος οὐδὲν ἔχει δικαίωμα ὡς ἀνήκουσxn ἀποκλειστικῶς τῷ θεῷ αὐτῆς Δημιουργῷ τοῦ παντός.

Ἄλλὰ φεῦ! πόσοι ἄρα γε ἀναλογίζονται τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης τῶν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὡς κακῶς μεταχειριζόμενοι τὰ τοῦ βίου των; Οἱ μὲν κατατρίβουσι τοῦτον ἐν ἀργίᾳ καὶ ὀκνηρίᾳ, παρ' ἄλλων προσδοκῶντες τὴν τε ὕλικὴν διατήρησιν καὶ αὐτὴν τὴν ἠθικὴν ἀνάπτυξιν των. Ἄλλ' ἐν τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ εὐτυχῶς οὐδεὶς τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων ἀνήκει· οἱ δὲ καταναλίσκοντες μόνον εἰς ματαίαν φιλοδοξίαν καὶ εἰς θησαύρισην πλοῦτου καὶ ὕλης καταστρέφουσιν ἑαυτοὺς πρὸς στιγμιαίαν ἀπόλαυσιν ἀσυγγνώστων ἡδονῶν. Ὀλίγοι δυστυχῶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διαχειρίζονται καλῶς τὰ τοῦ βίου των, καὶ ἐτι ὀλιγώτεροι ἀφικνοῦνται μέχρι γήρατος. Οὗτοι δὲ ἀνήκουσι μόνον εἰς ἣν καὶ ἡμεῖς ἀνήκετε τάξιν τῶν ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των ζώντων, τῶν ἐχόντων καθαρὰν τὴν συνείδησιν των καὶ μὴ ἐπιεμένων οὔτε νὰ ἀντιστρατεύωνται κατὰ τῶν νόμων τῆς φύσεως, οὔτε νὰ παρέλθωσιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ὡς σκιά, ἀλλὰ νὰ ἐγκαταλείψωσιν ὀπισθὲν των τὰς ἀγαθιώτερας ἀναμνήσεις.

Ἐπειδὴ δὲ τὴν μὲν πρὸς ταῦτα πάντα ἀγαθὴν προαίρεσιν ἔχετε ἐμφυτον ἅπαντες, τινὲς δὲ μόνον ἐνδέχεται ν' ἀγνοῶσι τὰ μέσα, δι' ὧν διατηρεῖται ἡ ὑγεία καὶ παρατείνεται

ὁ βίος ἐν τοῖς θερμοῖς κλίμασι ἐπιτρέφατέ μοι ν' ἀρηγηθῶ ἐν συντόμῳ ταῦτα, ἐραυρίζόμενος τοὺς ἰσχυρισμοὺς μου ἐκ τῆς φύσεως μᾶλλον, ἢ ἐκ τῆς ἐπιστήμης· εἶναι τῷ ἐντὶ ἀξία θαυμασμοῦ ἢ πρόνοια τῆς φύσεως εἰς τὸ νὰ ἐπιδαψιλεύῃ ἐν παντὶ κλίματι καὶ ἐν πάσῃ χώρᾳ τὰ κατάλληλα πρὸς διατήρησιν τῶν ἐν αὐτοῖς ζώντων καὶ ἰδίως τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις δικαίως θεωρεῖται ὡς τὸ ἐντελέστερον τῆς φύσεως πλάσμα,

Ἐν τοῖς θερμοῖς κλίμασι οὐδέποτε οὐδὲν τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην προσθήκης θερμότητος, τούναντίον μάλιστα διηνεκῶς σχεδὸν αἰσθάνεται τὴν τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ἑαυτοῦ θάλλου· πᾶν ὅ,τι λοιπὸν ἐπαυξάνει τὴν θερμότητα πρέπει ν' ἀποφεύγῃ μετὰ προσοχῆς ὁ λογικὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τούναντίον πᾶν ὅ,τι ἀναψύχει. Τὰ ἐνδύματα τῶν ἐν τοῖς θερμοῖς κλίμασι ζώντων δεόν νὰ ὦσι τοιαῦτα, ὥστε οὔτε νὰ θερμαίνωσιν ὡσπερ αἱ σούραι (γούνα), οὔτε νὰ ἀπορροφῶσι τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὡσπερ τὰ ἐξ ἔριου βαρέα καὶ μάλιστα τὰ μέλανα ὑφάσματα, ἀλλὰ τούναντίον ν' ἀποπέμπωσι ταῦτα. Διὰ τοῦτο ἡ φύσις ὅσον ἀφθόως ἐπεδαψίλευσεν ἐνταῦθα τὸν λευκὸν βάμβακα, τόσον σπάνια κατέστησε τὰ λεγόμενα γουναρικά· καὶ αὐτοὶ οἱ βόες ἐνταῦθα φαίνονται ὡς ἐξυρισμένοι· τοὺς δὲ ἄνους καλῶς ποιοῦντες οἱ ἰθαγενεῖς κείρουσι κατὰ τὰ ἄνω.

Καὶ τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος πρέπει νὰ καλύπτονται ἵνα προφυλάττωνται τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ διατηρῶσιν ἀπρόσβλητον τὴν ἄδηλον διαπόρησιν μᾶλλον, ἢ ἵνα θερμαίνωσιν διὰ βαρέων ἐνδύματων· καὶ πρὸς τοῦτο ἄριστον εἶναι ἐπὶ μὲν τὸ δέρμα λεπτότατον καὶ λευκὸν ἐριουχον ὑφασμα, ἢ λεγομένη φλανέλα, ἐπ' αὐτῆς δὲ ὅσον ἐνεστιν ἐλαφρὰ λεπτὰ καὶ λευκὰ ἐνδύματα, κατασκευαζόμενα εἰ δυνατόν ἐκ βάμβακος. Τὰ δὲ κάτω ἄκρα ἐπειδὴ εὐκόλως ψύχονται ἐνεκα τῶν πρὸς τὰ ἄνω συμφορῆσεων πρέπει νὰ διατηρῶνται ὅσον ἐνεστι στεγνὰ τε καὶ σμικρόν τι θερμότερα τῶν ἄνω· καλὸν δὲ εἶναι ἢ μὲν κεφαλὴ καὶ νὰ ἐπιλούηται συχνάκις διὰ ψυχροῦ ὕδατος, διάβροχος ὅμως ἢ ἐπινενοτισμένη οὐδέποτε νὰ ἐκτίθηται εἰς τὸν ἀέρα καὶ μάλιστα

εἰς τὸ ρεῦμα αὐτοῦ· σύμπαν δὲ τὸ δέρμα τοῦ σώματος νὰ καθαίρηται συνεχῶς, εἴτε διὰ τοῦ ἔχοντος τὴν τοῦ ἀνθρώπου θερμότητα λουτροῦ, εἴτε καὶ διὰ τοῦ ἔχοντος ἓνα ἢ δύο μόνον βαθμοῦς· Ῥεωμύρου θερμότεραν, ἵνα διατηρῶνται ἀνοικτοὶ οἱ πόροι τοῦ δέρματος καὶ οὐδέποτε νὰ κωλύηται ἡ δι' αὐτῶν ἀδελος διαφόρησις. Πρὸς τοῦτο δὲ συντελεῖ ἐπίσης ἡ τε καθαριότης καὶ ἡ συχνὴ ἀλλαγὴ τῶν ἐνδυμάτων τῶν τε ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν. Ἡ δὲ ἐργασία καὶ σωμασμία οὐχὶ μόνον δὲν ἐξαντλοῦσι τὰς δυνάμεις, ἀλλὰ τοῦναντίον καὶ προσεπαυξάνουσιν ταύτας εἴτε διὰ τῆς φρονίμου ἐπασχολήσεως τῆς διανοίας, εἴτε διὰ τῆς κινήσεως τῶν μυῶν· μόνον τ' ἔλογα ζῶα εἶναι προωρισμένα ὑπὸ τῆς φύσεως οὐχὶ μόνον νὰ μὴ σκέπτονται, ἀλλ' ἔνια τούτων καὶ ν' ἀπρακτῶσιν, ἵνα ὑπερπαχύνωσιν· ὁ δὲ λογικὸς ἀνθρώπος ὅσῳ λογικώτερον σκέπτεται τόσῳ καὶ πλείοτερον εὐεκεῖ διὰ μόνης τῆς ἀναπαύσεως τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν εὐλόγων ἐπιθυμιῶν του, καὶ ὅσῳ ἐπιτυχέστερον ἐργάζεται, τόσῳ εὐεκτώτερος καθίσταται. Πρὸς ὕπνον μὲν ἀρκούσιν ἐξ ὕραι μέχρι ὀκτώ ἐντὸς τοῦ νυχθημέρου. Πρὸς ἀνάπαυσιν δὲ ἡ θυμηδία ἐν ἐργηγόρσει τὸ ἥμισυ τούτων· πάσας δὲ τὰς λοιπὰς ὥρας ἕκαστος λογικὸς ἀνθρώπος, ἐὰν ἐπιθυμῇ τὴν εὐεξίαν καὶ τὴν προαγωγὴν του, πρέπει νὰ δαπανᾷ εἰς μελέτην, εἰς σκέψιν ἢ εἰς ἐργασίαν· ὡς χεῖριστον δὲ τῶν συμπτωμάτων ἕκαστος πάσχων, ἢ υγιαινῶν πρέπει νὰ θεωρῇ τὴν ψύξιν τῶν ποδῶν, καὶ μάλιστα, ὅταν δὲν δύναται νὰ θερμάνῃ αὐτοὺς, καὶ τὴν δυσκοιλιότητα, ὅταν δὲν ἐκκενῶν τὴν κοιλίαν ἅπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἡμέρας. Ταῦτα μὲν περὶ ἐνδυμάτων, ὕπνου, ἀναπαύσεως καὶ ἐργασίας.

Αἱ δὲ τροφαὶ τῶν ἐκ ψυχροτέρων εἰς θερμότερα κλίματα μεταδαινόντων, πρέπει νὰ ἦναι ὅσον ἐνεστὶν εὐπεπτοὶ καὶ ὑδαρεῖς μᾶλλον ἢ στερεαί, ὅθεν ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς ἡμιψήστου καὶ παχυτάτου βοείου κρέατος, προτιμώτερον εἶναι ἐνταῦθα τὸ τοῦ ἀμνοῦ κελῶς μάλιστα ἐψημένου ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ βοείου κρέατος· δύναται τις νὰ μεταχειρίζηται τὸν ζωμὸν, ἀφαιρῶν ὅμως τὸ πολὺ πάχωμα καὶ

μαγειρεύων καὶ τὸ κρέας διὰ ποδῶν χόρτων· ἀντὶ τῶν δυσπεπτοτάτων καὶ παχειῶν χηνῶν καὶ νησσῶν προτιμότερα εἰσὶν αἱ περὶ στεραὶ καὶ οἱ ἐξαμνηνιῶν ἢ καὶ ἐνιαύσιοι νεοσσοὶ ὀρνίθων Ἰνδικῶν ἢ καὶ κοινῶν. Σύμπαντα δὲ τὰ κρέατα ἀντὶ νὰ μαγειρεύωνται διὰ τεταρχειμένου λίπους χοίρου (λαρδίου) καὶ ν' ἀναμιγνύωνται διὰ γεωμήλων, καστάνων, φασολίων, κυάμων καὶ ἄλλων ἀέρια προσενούντων ὀσπρίων, προτιμώτερον εἶναι ν' ἀναμιγνύωνται διὰ δαμασκηνῶν, βερικόνων καὶ ἄλλων εὐπέπτων πικρῶν ἢ ὀξίνων χόρτων, οἷον σπανακίων, πικραλίδων, λαπαθῶν καὶ τῶν τοιούτων. Ἀντὶ δὲ νὰ καρκεύωνται διὰ πολλῶν πεπερωδῶν καὶ δριμέων, οἷον πεπέρεως, σκοροδῶν καὶ κρομμύων, προτιμώτερον εἶναι τὸ μὲν δριμύ πέπερι ν' ἀντικανθιστῆ τὸ κινάμωμον, τὰ δὲ κάκροσμα σκόροδα καὶ κρόμια ν' ἀντικαθιστῶσιν ἢ πάντῃ ἅποιος μπάμια καὶ ἡ ὑπόξινοσ ντομάτα. Περίεργον δὲ εἶναι ὅτι ὅσῳ οἱ ἰθαγενεῖς ὀρέγονται καὶ τρώγουσι κατὰ κόρον τὴν μολοχίαν, κόρχουρον, νομίζοντες τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ὑγιεινὴν, τόσῳ οἱ ἀποικοὶ ἀποστρέφονται ὡς εὐτελὲς τὸ ἀθῶον τοῦτο χόρτον, ὅπερ πράγματι εἶναι ὑγιεινόν.

Περὶ μὲν τῆς ἐκ τῶν ἰχθύων τροφῆς ὀλίγα ἔχω νὰ εἶπω, διότι ἅπαντες μὲν οἱ ποτάμιοι, τῆ ἐξαιρέσει δύο εἰδῶν, ὡς παχύτεροι, εἰσὶ βαρυστόμαχοι, ἀλλ' οἱ ἐνταῦθα ἐξασκούντες συνάδελφοι μ' ἐβεβαίωσαν, ὅτι καὶ οἱ θαλάσσιοι, καίτοι προτιμώτεροι τῶν ποταμίων, καὶ εὐπεπτότεροι τῶν κρεάτων ὄντες, δὲν ἀποτελοῦσιν ὅμως ὑγιεινὴν τροφήν.

Ἐνταῦθα ὀφείλω βεβαίως νὰ εἶπω τινὰ καὶ περὶ καφῆ, οὗτινος ἡ χρῆσις οὐχὶ μόνον δὲν ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ μάλιστα καθίσταται καὶ ἐπωφελῆς, τοῦτου δ' ἕνεκα τὸ προῖον τοῦτο εὐδοκιμεῖ κατὰ τὰ ὅμοια τῆς Αἰγύπτου θερμὰ κλίματα· καὶ τοῦτου ὅμως ἡ κατάγρησις ἐνδέχεται νὰ γείνη ἐπιβλαβῆς· χρῆσιν δὲ ἐννοῶ τὴν τριῶν κιαθίσκων μέχρι πέντε ἐντὸς τοῦ νυχθημέρου.

Τὸ δὲ γάλα, καίτοι ἐκ φύσεως εὐπεπτον ὄν, παρὰ τοῖς αἰμορροϊδικοῖς ὅμως καὶ τοῖς ἐχουσι συμφορήσεις τοῦ αἵματος πρὸς τὰ ἄνω εἶναι ἐπιβλαβές, διότι παρ' αὐτοῖς πολλῶν ὑ-

παρόντων γαστρικῶν ἑργῶν ἐν τῷ στομάχῳ μετασχηματίζεται δι' αὐτῶν εἰς τυρὸν πρὶν ἀπορροφηθῆ· φύσει δὲ δύσπεπτος οὗτος ὢν προσενεὶ νάρκην τινὰ εἰς ἅπαντα τὸν ὄργανισμὸν καὶ ἐπιτείνει τὴν δυσκοιλιότητα, ἀλλ' ὅσον ἐπιβλαβές εἶναι τὸ γάλα ἀμιγῆς μάλιστα, τόσον εὐστόμαχοι καθίστανται σύμπανσι αἱ λοιπαὶ σκευασίαι αὐτοῦ, οἷον ἡ λεγομένη γιαιγοῦρη, αἱ διάφοροι κρέμαι, τὸ ριζόγαλον καὶ τὰ τοιαῦτα· ὁ δὲ ὀρός τοῦ γάλακτος, λύνων τὴν δυσκοιλιότητα, καθίσταται καὶ ἴαμα χρῆσιμώτατον παρὰ τοῖς αἰμορροϊδιοῖς καὶ τοῖς πάσχουσι συμφορήσεις τοῦ αἵματος πρὸς τὰ ἄνω.

Ἄλλ' ἡ χρῆσις τούτου, ὡς λίαν ψυκτικὴ πρέπει νὰ περιορίζηται μόνον κατὰ τοὺς θερμοὺς μῆνας Μάιον, Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον, ὅτε οἱ δυσκοιλιότητα καὶ συμφορήσεις πάσχοντες πρέπει νὰ πίνωσι κατὰ πᾶσαν πρωΐαν ἐν ποτήριον νήστει, πρέπει ὅμως πρότερον ν' ἀφαιρῶσι πᾶσαν τὴν τυρώδη ὕλην αὐτοῦ διὰ διύλισης ἢ καὶ δευτέρας ἐψήσεως, νὰ πίνωσι δὲ τούτου ψυχροῦ ἐξήκοντα δράμια μέχρις ἑκατὸν καὶ ἑκατὸν πενήκοντα ἢ καὶ μέχρις οὐ τὰ πεπτικά ὄργανα, ὑπέκοντα εἰς τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ, ἀποπέμπουσιν ἅπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἡμέρας τὰ περιττά.

Κατὰ δὲ τοὺς μῆνας Αὐγούστον, Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον ἡ φύσις παρέχει τοῖς ζῶσιν ἐν θερμοῖς κλίμασιν ἕτερον θερεπτικόν τε ἅμα καὶ ἀνεκτίμητον τῆς δυσκοιλιότητος ἴαμα τὰς σταφυλάς· οὐδὲν τῷ ὄντι ὑγιεινότερον τῆς χρήσεως καὶ μάλιστα τῆς καταχρήσεως τῶν καλῶν σταφυλῶν κατὰ τοὺς μῆνας τούτους· δι' αὐτῶν δύναται πᾶς τις καὶ εὐκόλιος νὰ ἦναι καὶ τὰς συμφορήσεις πρὸς τὰ ἄνω ν' ἀποτρέψῃ καὶ οὐχὶ μόνον τὴν εὐεξίαν του νὰ διατηρῇ, ἀλλὰ καὶ εὐσαρκώτερος καὶ παχύτερος νὰ γείνη.

Ἡ χρῆσις δὲ τῶν σταφυλῶν δὲν ἀπαγορεύεται μὲν καὶ καθ' ὅταν δῆποτε ἄλλην ὥραν τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ προτιμώτερον εἶναι τὴν πρωΐαν, κενοῦ ὄντος τοῦ στομάχου. Τότε δύναται τις καὶ ὀφείλει νὰ καταναλίσκῃ ἡμισίαν ἢ καὶ μίαν ὀκτὸν σταφυλῶν, ὠρίμων ὅμως καὶ γλυκῶν, καθ' ἑκάστην, ἀποπτύων μόνον ὡς πάντῃ ἄχρηστα τὰ γίγαρτα (τοὺς σπόρους),

τοὺς δὲ φλοιούς ἀδιάφορον καὶ ἀν τοὺς καταπίνῃ, διότι καὶ ἐπ' αὐτῶν ὑπάρχει οὐκ ὀλίγη ποσότης τρυγός· δέον ὅμως ἀμέσως μετὰ τὴν χρῆσιν τῶν σταφυλῶν νὰ ῥοφήσῃ ὑαθίσκον ἀρωματικῶν τινος ἐγγύματος, οἷον τοῦ συνήθους καφῆ, ἢ τσαῦ, ἢ τῆς φιλλύρας· ἐν αὐτῷ δὲ νὰ ἐνστάξῃ ὀλίγας σταγόνας οἰνοπνευματώδους τινος ποτοῦ· οἷον βουμίου, ἢ κονιάκ ἢ καὶ αὐτῆς τῆς διὰ μαστίχης ρακῆς· καὶ αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη καὶ ἀβλαβῆς χρῆσις τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἵνα συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐκ τοῦ στομάχου ἐξωσιν τῶν ἐκ τῆς ἐδωδῆς τῶν σταφυλῶν ἀναπτυσσομένων ἀερίων. Καλὸν εἶναι πρὸς τούτοις μετὰ τὴν ῥοφήσιν τοῦ ἐγγύματος τούτου νὰ περιπατῇ ἐπὶ ἡμίσειαν ἢ καὶ μίαν ὥραν ὁ χρώμενος τῆς σταφυλοθεραπείας, ἵνα ἐπιταχυνθῇ ἡ κυκλοφορία καὶ αὐξήσῃ ἡ ἀδελος διαφόρησις.

Πρὸ χρόνων πολλῶν ἐδημοσίευσεν ἐν ἰδίῳ μου περιοδικῷ συγγράμματι, τῆ *Μελίσση τῶν Ἀθηνῶν*, τελείαν ἅμα καὶ λεπτομερῆ περὶ σταφυλοθεραπείας πραγματείαν· ὁ βουλόμενος λοιπὸν πλείοτερας λεπτομερίας περὶ τούτου, συμβουλευθήτω τὴν μνημονευθεῖσαν πραγματείαν.

Ὁ δὲ τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ οἰκονομήσας ἐδωρήσατο τοῖς κατοικοῦσιν ἐν θερμοῖς κλίμασι καὶ ἕτερον τι ὅσον θερεπτικόν καὶ εὐάρεστον τόσον καὶ ἀνεκτίμητον βοήθημα πρὸς διασκέδασιν τῆς δυσκοιλιότητος καὶ ἀπόκρουσιν τῶν συμφορήσεων τοῦ αἵματος ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· τὸ βοήθημα δὲ τοῦτο εἶναι τὰ πορτοκάλια· ἐκ τούτων ὁ πάσχων καθ' ἕξιν δυσκοιλιότητα ἢ καὶ συμφορήσεις ὀφείλει νὰ δαπανᾷ τοῦλάχιστον τέσσαρα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἢ καὶ πλείοτερα τούτων, εἴτε ἀπλῶς ῥορῶν τὸν ὀπὸν μόνον, εἴτε μετασχηματίζων αὐτὰ εἰς πορτοκαλάδα.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀνεκτίμητος οὗτος καρπὸς, καίτοι φθινοπωρινὸς ὢν, εἰς τὴν τελείαν ὅμως ὠριμότητα καὶ γλυκανσιν αὐτοῦ ἀφικνεῖται συνήθως μετὰ τὸν Φεβρουάριον κατὰ θεῖαν δ' εὐδοκίαν διατηρεῖται ἀβλαβῆς καὶ νωπὸς μέχρι τοῦ Μαΐου, καλὸν εἶναι μόνον κατὰ τοὺς τρεῖς τούτους μῆνας νὰ γίνηται χρῆσις ἢ καὶ κατάχρησις αὐτοῦ, κατὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ

μεταξὺ τούτων μῆνας Νοέμβριον Δεκέμβριον καὶ Ἰανουάριον ἀναγκαῖον θεωρῶν ἄντικαταστήσῃ ἢ τέχνῃ τὴν φύσιν.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τοὺς μῆνας τούτους αἱ μὲν σταφυλαὶ καὶ λίαν δυσεὔρετοί εἰσι καὶ ὑπερτιμημέναι, τὰ δὲ πορτοκάλια εἰσὶν εἰσέτι ἄωρα καὶ ὀξινὰ, διὰ τοῦτο ἢ τέχνῃ ἀντικαθιστᾷ λίαν ὀλιγοδαπάνως ἀμφότερα ταῦτα διὰ τῆς ἐν αὐτοῖς ἐν φυσικῇ καταστάσει περιεχομένης τρυγός. Ἐπειδὴ ἐπίσης κατὰ τοὺς μῆνας τούτους ὡς ψυχροτάτους ἢτε ἄθλος διακπνῶ ἐλαττοῦται καὶ ἡ δυσκοιλιότης αὐξάνει, ἄριστον δὲ κατὰ τῆς ἐλαττώσεως τῆς διακπνῆς βοήθημα εἶναι ἢ χρῆσις τοῦ θείου, τοῦ συντελοῦντος οὐχ' ἥττον καὶ εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν λειτουργιῶν τῆς κάτω κοιτίας, διὰ τοῦτο ὁ Οὐφελάνδος, οὐτινος πρὸ χρόνων πολλῶν μετέφρασα κλασικὸν σύγγραμμα, καὶ ὅστις πάνυ δικαίως θεωρεῖται ὡς ὁ τῆς ἐποχῆς ἡμῶν Ἰπποκράτης, συνιστᾷ πᾶσι τοῖς καθ' ἕξιν δυσκοιλιῶς νὰ μεταχειρίζωνται διαιτητικῶς κατὰ πᾶσαν πρωίαν νήστεις καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν πρὸ τοῦ δεῖπνου ἀνὰ μίαν δραχμὴν τρυγικῆς ποτάσης, ἀνὰ ἡμίσειαν δραχμὴν ἀνθέων θείου καὶ ἀνὰ πέντε κόκκους ὑπανθρακικῆς μαγνησίας. Παραγγέλονται ἐν τοῖς φαρμακείοις πολλαὶ τοιαῦται δόσεις, καὶ ἐκ τούτων λαμβάνει ὁ πάσχων καθ' ἕξιν δυσκοιλιότητα ἀνὰ μίαν τὴν πρωίαν καὶ ἑτέραν τὴν ἑσπέρας.

Βεβαιωθῆτε, Κύριε, ὅτι μόνον διὰ τῆς χρήσεως καὶ μάλιστα τῆς καταχρήσεως τῶ πορτοκαλίων καὶ τῆς τακτοποιήσεως τῆς διαίτης ἐδυνήθη πρὸς μικροῦ νὰ βελτιώσω σπουδαίως τὴν τύχην φίλου μου τινὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρὸ πολλοῦ χρόνου δεινῶς κατατριχομένου οὐ μόνον ὑπὸ δυσκοιλιότητος, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὀχληροτάτου αἰμορροϊτικοῦ ἄσματος· τάχιστα δ' ἐλπίζω διὰ τῆς θείας βοήθειας καὶ διὰ τῆς χρήσεως καὶ ἄλλων τινῶν βοημάτων νὰ εἴπω

τῶ ἀγαθῶ τούτῳ φίλῳ μου τὸ «Ἦδη ὑγιεῖς γέγονας μηκέτι ἀμάρτανε.»

Βεβαιωθῆτε ἐπίσης ὅτι διὰ μόνης τῆς χρήσεως τῶν μνημονευθέντων ξηρίων (σκονῶν) ἐδυνήθη νὰ εἴπω διὰ παντὸς τὸ, ἤδη ὑγιεῖς γέγονας ἑτέρῳ φίλῳ μου, δεινῆν δυσκοιλιότητα, ἀλλὰ ταύτην μόνην, πάσχοντι. Καὶ ἐν τῷ πρώτῳ δὲ συμπτώματι συμφορήσεως πρὸς τὰ ἄνω, οἷον αἱμοπτύσεως, πόνου κατὰ τὸ ἦπαρ ἢ καὶ ὀφθαλμίας, οἱ μὴ ἔχοντες προχείρους ἰατροὺς ἵνα συμβουλευθῶσι, καλὸν εἶναι νὰ θέτωσι τέσσαρας μικρὰς βδέλλας ἕσον ἕνεστιν ἐγγύτερον τῶν αἰμορροϊκῶν ἀγγείων, ἵνα προκαλῶσι ἐπ' αὐτῶν πρὸς τὰ κάτω τὴν συμφορήσιν· ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν πτώσιν αὐτῶν νὰ ἐπίσχωσι τὴν παραιτέρω ροὴν τοῦ αἵματος· ἐὰν δὲ ἐπαναλαμβάνωσι τοῦτο κατὰ πάντα σεληνιακὸν μῆνα, καὶ ἂν ἐπιπροσθέτωσι τὴν χρῆσιν ἐπὶ τρεῖς μετὰ ταῦτα ἑσπέρας θερμῶν σιναπωδῶν ποδολούτρων, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ μὴ προκαλέσωσι μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἢ τεσσάρων σεληνιακῶν μηνῶν τὰς λεγομένας ἀνοικτὰς αἰμορροΐδας, καὶ ἰαθῶσι διὰ παντὸς τῶν πρὸς τὰ ἄνω συμφορήσεων.

Ταῦτα, Κύριοί μου, ἐνόμισα καθήκον μου νὰ λαλήσω περὶ καταλλήλου διαίτης· κοινὰ μὲν, ὡς ἠκούσατε καὶ τετριμμένα, καὶ πασίγνωστα, καὶ διὰ γεροντικῆς φωνῆς ἀπαγγελθέντα, ἀλλὰ πέπεισμαι ὅτι θέλετε θεωρήσει καὶ ὑμεῖς ταῦτα, ὡσπερ καὶ οἱ ἀξιότιμοι συνάδελφοί μου, οὐχὶ ὡς διδάγματα ἀνεπίδεκτα συζητήσεως, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς φιλοδωρημα τῆς σεμνυνομένης ὑπὲρ τῆς εὐεξίας καὶ εὐημερίας τῶν τέκνων τῆς πατρίδος, πεμπόμενα ὡς εἶπον, διὰ τοῦ πρώτου ἀξιωθέντος ἐν αὐτῇ τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος τῆς ἰατρικῆς. Ζήτω ἢ Πατρίς, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος, Ζήτω ὁ Ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Κεδδὶβῆς Ἰσμαὴλ Πασσᾶς.